

Rev. E. J. Jørgensen

12te Aarg.

1881.

21de Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af K. Thronsen.

30te April — 8de Hefte.

Decorah, Iowa.

Paa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

Entered at the Post-Office at Decorah as 2nd class matter.

„For Hjemmet“

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

Det indeholder et afvejelende og omhyggelig udvalgt Læsestof, bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Reisebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv samt

Fortællinger, Digte, Gaader og Blandinger.

Det udkommer med to Aft i Omflag to Gange om Maanedens (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.25) om Aaret i Forstud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit. Penge sendes helst i Money Orders, Drafts (helst paa Chicago) eller Registered Letters, da Posterne ikke overalt ere sikre. Nye Subskribenter behøve at melde sig snarest muligt.

Adresse: **R. Thronsjen**, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mands Hjælp til at indsende Penge, da se til at Vedkommende er paa lidelig.

7 forudbetalte Exemplarer sendes 1 Aar for \$12.00.

2Eldre Bind af „For Hjemmet“, se sidste Side.

N. S. Hassel har et fuldstændigt Oplag af gode Grocerivarer, fra norsk Tørstik til fransk Sultetoi. Godt Udvalg af Stentsi, Glasvarer og Lamper — Cigarer, Tobak og Piber — Kolonialvarer, Specerier, preserveret Frugt og Fisk, Fedtvarer, Fiskevarer og Trævarer, samt Mel og Kreatursjoder; Alt til Dagens billigste Priser.

Decorah, Iowa.

Indhold af 18de Bind (1879 II.) af „For Hjemmet“.

„Nun dagligdags er al din Dont“. — Hugenotterne som Galeisflaver. — Japaneserne. — Den gamle Tjepotte. — Brev til Lazard fra en tyrkisk Kadi. — Sofrates's Fængsel og Død. — Strøtanter. — Jøderne i Konstantinopel. — Gaader og Oplysninger. — Blandinger. — Pater Klemens. — Vuggesang. — Gustav Vasas Historie. — Prinds Louis Napoleon falden. — Møllen og Bækkene. — Jordklodens Indre. — Giv Gud Vren. — Til Ungdommen. — Smaa historiske Notiser. — Den gamle Mand og Præsten. — Læsefrugter — Ved det døde Hav. — Hvad hedte den barmhjertige Samaritan? — Sønnen i rette Tid. — Washingtons Majimer. — Kimbreve fra navnkundige Mænd. — Insekternes Mustelstyrke. — Verdenspostvæsenet. — Benedetto Marcelli. — Fra Madagaskar — Til Belysning af en Anekdote, som fortælles om Pascal. — Mærkelige Tal. — Evang. lutherisk Folkekalender, anmeldt. — Til Professor M. J. Monrad. — John Maynard.

Bindet bestaar af 12 Hefter, 356 Sider, samt Titelblad og Register og sendes portofrit for \$1.00.

R. Thronsjen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

Før Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

12te Aarg.

30te April 1881.

8de Hefte.

Prof. J. D. Jacobsen

Prof. Jacob D. Jacobsen.

Til efterstaaende korte Skitse af vor hedengangne Professor Jacobsens Livsførelse har vi tilladt os i Uddrag at benytte, hvad der allerede er offentliggjort i forskjellige Numere af „Evang. Lutherisk Kirke-tidende“.

I en kort Udsigt over hans Liv, som blev oplæst i Anledning af hans Ordination i Whitewater, Wis., den 29de April 1870, og som uden Tvivl er forfattet af ham selv, heder det:

„Jacob D. Jacobsen blev født paa Ballestad i Gjerpen, Norge, den 16de Juli 1842 af Forældrene Daniel Jacobsen og Anne Kristine Dalsdatter. I 1843 rejste hans Forældre til Amerika og bosatte sig ved Pine Lake, Wis. Der nød han Undervisning af Menighedens daværende Præst N. Brandt, som ogsaa opmuntrede ham til at vælge den studerende Bane. Han har tilbragt et Aar ved Decorah College, 5 Aar ved Concordia Gymnasium i St. Louis og Fort Wayne og endelig noget over 3 Aar ved det theoretisk-theologiske Seminar i St. Louis. I April d. A. modtog han Kaldelse som Hjælpepræst fra Koshkonong Menighed, Dane Co., Wis. Under Kamp med Sngelighed og smaa Naar har han lært at fortro sig til Herren, som ogsaa har aadnet for ham ret mange velvillige Hjerter. Blandt disse vil han særligen nævne Pastor Brandt og hans Hustru. I Rock River, Ashippun og Pine Lake Menigheder har han ogsaa haft mange hjælpsomme og deltagende Venner. Til disse og alle Andre, der have vist ham Kjærlighed, frem-

bærer han herved sin hjertelige Tak. Og naar han nu staar i Begreb med at tiltræde det hellige Embede beder han, at disse og Andre ville ihukomme ham i sine Forbønner for Naadens Throne.“—

Under sit sidste Ophold i St. Louis i Aarene 1869 og 70 havde Jacobsen, hvis Lærdom, Duelighed og Samvittighedsfuldhed allerede var vel kjendt, Leilighed til at vise os en vigtig Tjeneste, idet han læste Korrektur paa Lisbonforeningens norske Udgave af Altenburger-Testamentet, et Arbejde, der var saa meget mere besværligt, som Forklæggeren kun brugte tydske Sættere, der i Førstningen begik en Mængde Feil paa Grund af deres Ukyndighed i det norske Sprog. —

Strax efter sin Ordination tiltraadte han sin Præstegjerning i Koshkonongs tre Menigheder. „Store Talegaver havde han egentlig ikke. Dertil havde han for svagt Bryst og Nøst. Men sine Prædikener udearbejdede han med megen Grundighed, Flid og Klarhed i et smukt Sprog.“

...„Paa Koshkonong førte Herren til hans Side den Kvinde, som blev hans Livs Vedsagerinde indtil Døden, og som lige til det Sidste stod ham saa trofast bi. Det var Guro Ingebrigtzen, med hvem han indtraadte i Ægtestand 24de Mai 1871. Deres Ægtekab velsignedes med 1 Datter og 3 Sønner. Den ældste Søn tog vor Herre til sig i hans tidligste Barndom.

Jacobsens Præstegjerning paa Koshkonong blev ikke af lang Va-

righed. Da Prof. F. A. Schmidt i Decbr. 1871 blev kaldet til Concordia Præsteseminar i St. Louis og strax flyttede derhen, blev Jacobsen fra Aftaar 1872 hans Eftermand ved Luther-College i Decorah. Her syntes han just at være kommen paa sin rette Plads. Ikke at han tilfredsstillede de Fordringer, han stillede til sig selv; dertil var han for besfeden og ydmyg. Men denne Stoles Bestyrer, hans øvrige Medlærere og hans Disciple erkjendte vel, hvilken herlig Guds Gave han var for dem alle. Derfor løb ved hans Dødsbaare Vidnesbyrdet fra Bestyreren for Luther-College bl. A. saaledes:

„Vor kjære Hedengangne var en Fader i Israæl, en Herrens Stridsmand paa Jord. Han blev ikke gammel, men har dog havt mange Disciple.... ved denne Skole, paa hvilken han ofrede de ni sidste og modneste Aar af sit Liv. Det var vistnok kun for en mindre Del, at han underviste ligefrem i Guds Ords Være; men under al hans Gjerning stod det ene Fornødne klart for ham som det Maal, hvortil Alt skal sigte. Derfor var ikke blot al hans Undervisning, men al hans Færd iblandt os baaren af Kristi Aand, og netop ham var det, som satte de Ord: 'Herrens Frygt er Visdoms Begyndelse,' over de Regler, som ordne vort daglige Liv i Skolen.

„Men ogsaa blandt sine Embedsbrødre, ogsaa for dem, der var ældre af Aar og tildels selv havde været hans Lærere, var han i mange Henseender en Fader. Vi vidste Alle, at han var den Værdste blandt os. Med den ihærdigste

Flid har han i disse 23 Aar uafslædelig studeret. Lyften overbandt alle Hindringer, ogsaa dem, som bestandig Sygelighed lagde ham i Veien. Hans Bogsamling er maaste den righoldigste, ialfald den alsidigste, som nogen Enkeltmand indenfor vort Kirkesamfund besidder. Og han fandt Tid og Kraft til at læse sine Bøger, man begreb ofte ikke hvorledes. Hans Studier gik i de forskjelligste Retninger: Theologi, Historie, Sprog, saavel ældre som nyere. Hans Evner var ualmindelige. Han forstod ikke blot at samle og bevare aandeligt Forraad, men ogsaa kritisk at bedømme og logisk at ordne det. Hans Hoved var intet Pulsterkammer, hvor Alt laa om hinanden; nei — det Unyttige var smukt skaffet tilside, og det Gode og Nyttige var bragt i den skjønneste Harmoni. Han var en gennemdannet Mand; det, som man kalder den klassisk-humanistiske Dannelselse, havde gennemtrængt ham til hans Sjæls inderste Fibre. Men ligesaa gennemtrængt var han af sand, levende Kristendom og af den rene, gamle, lutherste Theologi. Han fulgte med Tiden og forstod dens Krav; men han opgav ikke en Tøddel af den Sandhedens Arb, som fra vor Kirkes Fædre er kommen til os....

„Hvor nyttige maatte ikke disse Gaver være baade blandt Disciple og Lærerne, hvad enten man sad sammen med ham til regelmæssig Undervisning og i Møder, eller man mere privat fik samtale med ham. Dertil kom ogsaa den Aanderighed, han lagde for Dagen saavel ved Undervisning som i Samtaler.“

„Men allermest takke vi Gud for hans Troesmod, hans frimodige

Tillid til Herren. Dette syntes at vore, jo svagere hans Begeme blev. Under al den Nød og Trængsel, som netop nu hjem søger vor Kirke, havde han altid et opmuntrende Ord, saasom: „Herren regjerer“, „Gud lever endnu“, „Det er mørkest før Dagry“.

Om hans sidste Afsked heder det i „Evang. Luth. Kirketidende“ No. 15: „Prof. Jacobsens Sygelighed tog i den sidste Tid stærkt til; dog var han ikke en eneste Dag fengeliggende. Aaflædt laa eller sad han i sin Sofa, kunde næsten til det Sidste læse noget og samtalede gjerne med dem, der besøgte ham, om Kirkens og Skolens Anliggender. Det faldt ham mere og mere tungt at tale, men han var saa taknemmelig for, hvad man fortalte ham, og kunde endnu altid give et godt Raad eller Bink til dem, som vare vante til at vandre til hans Stue for at søge Saadant hos ham. Fredag Eftermiddag den 1ste April omtrent ved Kl. 6 begyndte han at blive mere end almindelig svag og havde meget ondt for at tale. Endelig sagde han: „Kjære Gud, kjære Gud!“ Hans Hustru bad med og for ham, som hun pleiede, og trøstede ham tilsidst med Jesu Ord: „Kommer hid til mig, alle I, som arbeide og ere besværede, jeg vil give eder Hvile.“ „Ja Hvile!“ sagde han,

og strax efter var han død. Med hans aftagende Begemskraft var hans Troes Frimodighed voret, og ofte, naar vi klagede over Kirkens Nød, trøstede og opmuntrede han os med Guds Ord. Nu er han ved Guds Raade gaaen over fra Tro til Beskuelse.“

Hans Begravelse foregik med stor Høitidelighed Mandag d. 4de April.

Vort College og vort Kirkesamfund har ved Jacobsens Hedengang lidt et stort Tab, og naar der er Tale om at besætte hans Plads, saa er der vel ikke ret Mange at vælge imellem. Kan man nu end ikke vente strax at finde en Mand med den Ufdødes alfidige Værdom,—maatte det dog behage Sam, hvem Magterne og Kræfterne ere underlagte, at udse os en Mand med Tro og Haab fast grundfæstet i Guds Ord, med et ved Guds Mands Dphsning modnet Skjøn paa Tidens Bevægelser og med Kraft og Evne til at gjøre Gaverne frugtbare for Skolen og derved for vort hele Kirkesamfund.

„Kommer Eders Veiledere ihu, som have forkyndt Eder Guds Ord, og naar I betragte Udgangen af deres Vandring, da efterfølger deres Tro“ (Ebr. 13, 7.).

Familien Hellbringen.

En Fortælling af Eugenia von Witzlaff.

Ottende Kapitel.

Norset.

Tidlig næste Morgen vaagnede de. Rudolf sprang først op. „Vor Reise synes virkelig at begunstiges af Veiret“, sagde han, idet han kastede et Blik ud af Vinduet, „det lader til at blive en deilig Dag.“

„Dg dog“, spurgte Gerhard, idet han langsomt reiste sig, „har jeg slet ingen Lyst til at gaa idag. Jeg har pludselig faaet saadan Hjemve, at jeg helst opgav hele Reisen. Gid vi vare hjemme!“

„Hvad gaar der nu af dig?“ Spurgte Rudolf forundret.

„Ja“, svarede Gerhard rødmenende, „jeg burde vist skamme mig over at være saa vægelsindet, men jeg har drømt saa deiligt om Hjemmet, om Moder, — hun omfavnede mig og vilde slet ikke slippe mig — ja, jeg vilde virkelig ønske, at vi vare hjemme!“

„Du Kjeledægge!“ — spottede hans Fætter. „Det gaar vel dig, som det gif Peter i fremmede Lande*?“

„Jeg kan ikke negte det“, sagde Gerhard smilende, „det gaar mig ligedan. Synes du ikke, at Mamma saa meget daarlig ud, da vi skiltes fra hende?“ — tilføiede han alvorligt.

„Det gjorde hun unægtelig; men hun har jo været sygelig i den sidste Tid.“

Det er netop dette, som ængster mig. Rudolf, jeg vilde ønske, at du før en Gangs Skyld vilde opgive din sædvanlige Bestemthed, at du vilde rette dig efter mig, eller rettere sagt efter mine Anelser og vende tilbage!“

*) Der sigtes hermed til et tydsk Vventyr. — Red.

„Du er nok ikke rigtig Klog!“ var det ærgerlige Svar. „Hvad vilde Edwin sige til det, og din Fader, som du had saa meget om at saa gjøre denne Reise? Vilde han ikke da med fuld Ret kunne bebreide dig din Bankelmodighed.“

„Al ja — Fader, han vilde ikke synes om det; men lad os idetmindste forkorte Reisen, vi kunne jo tage tilbage over Kniebis, der var saa smukt.“

„Lovede du ikke Præsten Raumann igaar, at du vilde besøge ham, før du forlader Schwarzwald?“

„Det er vistnok sandt, men jeg kunde jo skrive til ham, at det ikke blev mig muligt denne Gang; Heidelberg er nær nok til, at jeg en anden Gang kan indfri dette Løfte.“

„Gerhard, vær dog ikke neragtig! — Din Fader har overdraget til mig at ordne Reisen, jeg maa staa inde for, at du ingen Daarstaber begaar, og dette var dog virkelig en ganske usforklarlig Laabelighed. For et Lunes Skyld at opgive hele Reisen netop, som den er aller behageligst og i det deiligste Veir, det vilde jo være ren Galtskab, jeg kan ikke tillade det.“ — Rudolf talte i en temmelig ærgerlig og bydende Tone, han var forarget over sin Vens Vægelsind; men da denne taug og ikke svarede paa samme Maade, vedblev han noget mildere:

„Jeg vil dog i en Henseende rette mig efter dig, nemlig ved at opgive at rejse til Glaswalde. Vi have allerede anvendt flere Dage her i Bjergene, end vi havde bestemt, og vi kan derfor forkorte vor Reise. Det vil passe bedst, at vi tage Veien lige til F . . . . og allerede idag aflægge din Præst et kort Besøg; men at vende tilbage over Kniebis, kan der ikke

være Tale om, dersom vi gjorde det, for-
tjente vi ærligt at spottes af alle vore Be-
kjendte. Hvad Grund skulde vi angive,
til en saadan Bægelsindethed? — En
Drøm, pludselig Hjemve?"

„Du har Ret“, svarede Gerhard nø-
lende, „men jeg vilde ønske, det kunde
være anderledes. Det er mig selv ube-
gribeligt, hvorfor jeg med engang har
faaet en saa ubetvingelig Ulyst til at fort-
sætte vor Rejse. Jeg er tilmode, som
om der skulde hænde os en Ulykke.“

„Det kommer af, at du altid lader dig
lede af dine Følelser, istedetfor af følge
Fornuften. Tjaar overgaa du dig saa
fuldstændig til dem, at du endnu ikke kan
finde dig tilrette idag. Men det gaar
ikke an, du maa lære at beherske dig Ger-
hard, jeg mener det virkelig godt med
dig. Jeg haabede, at du havde saa me-
gen Tillid til mig, at du vilde lade mig
raade her.“

Gerhard sukede og gav efter, og han
tilfod, at han maatte synes dankselmodig,
han vilde forsøge at overvinde sin Ulyst
til at rejse videre.

Paaklædningen var snart tilendebragt,
Kanselen snort; Gerhards Hund krøb
frem under sin Herres Seng, strakte sig
og stillede sig logrende ved Døren, me-
dens han fulgte Rudolf og Gerhard med
Dinene. Endelig brød de op og gik ned
paa den store, aabne Plads, hvor Frokost-
bordene allerede vare dækkede. Gerhards
Humør blev bedre i den friske Luft, han
blev endog lidt efter lidt ret munter og
snakksom og glædede sig over den forestaa-
ende Vandring i den heilige Morgen.
Da Edwin sluttede sig til dem, sagde han
drillende til ham:

„Nu du Nattefugl, kan du nyde Da-
gen efter at have sværmet bort den Tid,
som fornuftige Folk bruge til at sove?“

Den Tiltalte strakte sig saa mageligt
som muligt paa Benken ved Siden af

de to Benner. „Er du ogsaa bleven en
Filister, Gerhard?“ spurgte han. „Det
er dog ikke længe siden, at vi sværmede
sammen om Aftenerne, og at du heller
ikke var tidligere oppe om Morgenen end
jeg. Er det din Mentor, der ligesom
Telemachs forklædte Ledfager er Visdom-
men selv, som har forvandlet dig?“*

„Alt til sin Tid“, svarede Gerhard.
„I Heidelberg kunde man nok af og til,
bortodde en Rat, men naar man er paa
Fodture i Bjergene, maa man benytte
den tidlige Morgen. Desuden nærmer
Livet sig uophørlig sin Ende, med hver
Dag bliver man ældre og burde selvføl-
gelig ogsaa blive fornuftigere.“

„O du vise Mand. — Begynder nu
du ogsaa at holde Moralprædiker? Hvad
skal der blive af mig i et saadant Selskab?
Tilfidsst gaar det vel mig, som det gif Ver-
potten mellem de to Jernpotter; de vare
ogsaa alle tre paa en gemjellig Tur sam-
men, indtil tilfidsst den arme Verpotte gif
i Stykker. — Den vidste ikke, hvad det
var for Folk, den havde valgt sig til
Selskab.“

„Kansse“, sagde Rudolf, „kan du faa
en Kjedelstikker til at arbejde dig et let
Futteral over din skrøbelige Person, som
man oftere gjør med sjøre Ting; saa kan
du bedre taale de Stød, du faar fra begge
Sider; i Omgang med Stærke bliver
man selv stærk.“

„Ja, vel at mærke, naar man ikke al-
lerede er knust“, var Edwin's Svar.
„Saa venligt dit Raad end synes, saa
forudsætter det dog, at der skal uddeles
Stød, og dem vil jeg frabede mig.“

* Telemach var Søn af Odysseus, og
Mentor var i Odysseus's Graværelse Tele-
machs's Opdrager og Raadgiver; disse ere
Hovedpersonerne i en historisk eller politisk
Roman af den franske Erkebiskop Fenelon,
hvorefter hine Navne almindelig bruges som
Appellativer, altsaa: Mentor, d. e. vis Raad-
giver; Telemach, d. e. taknemmelig lyttende
Eleve. Red.

„Jeg tænker“, sagde Gerhard og smilede godmodigt, „at for mig behøver du ikke at være bange. Ligeoverfor Rudolf maa jeg selv undertiden dele din Følelse at være gjort af skrøbeligt Ler, trøst dig med det.“

„Naar du blot ikke, som han udtrykker sig, efterhaanden bliver saa stærk ved denne Omgang med den Stærke, at din Naturs bløde Kalkmasse bliver til haardt Marmor. Dog, jeg vil berolige mig; lettere Material er bevægeligere, — maaſte løber jeg fra Jer.“ Han kastede et Sideblik til Lindealleen, hvor det Selstab, han igaar havde vist sin Opmærksomhed, gik op og ned.

„Vor Fodreise, der begyndte under saa stor Begeistring, truer med at tage en bedrovelig Ende“, sagde Rudolf ironisk. „Dersom ikke jeg var saft, vilde J to snart have speget. Det er ikke Umagen værd at foretage Noget sammen med Jer.“ Han rejste sig fortrædelig og greb sin Kuffet.

„Jeg følger jo min Mentor“, sagde Gerhard og rejste sig ligeledes, idet han lagde Haanden paa hans Skulder, „selv om du skulde føre mig til Fare og Dod. Du ved, jeg er din Skygge, vær nu ikke strax saa misfornøiet. Se, Harald rejser sig ogsaa og ser spørgende fra dig til mig, uvis om, hvem han skal tro. Jeg vil vædde paa, at han er af din Mening og stemmer for at rejse videre. Har du ikke nok med to lydige Tjenere?“

„Saa er jo Kløverbladet fuldstændigt“, mente Edwin; „jeg udbeder mig Permission for idag. Jeg har ingen Lyst til at besøge Eders Præst, det er ikke Noget for mig, ved J. Imorgen benytter jeg Postvoegen og træffer Eder endnu i F . . . .“

„Som du vil“, svarede Gerhard og rakte ham Haanden til Afsted, idet han spændte sin Kuffet.

„Paa et glædeligt Gjenſyn!“ raabte han, svang sin Hue og gik med hurtige Skridt i Forveien, medens Rudolf blev et Dieblik staaende for at betale Regningen.

Et Dieblik senere havde han indhentet Gerhard. Det var en deilig Morgen, Græsset paa Bjerggaffterne sunklede med utallige Diamant-Draaber, Solen brod frem gennem Taagen, som indhullede Tinderne; frisk og liflig sendte Naturen dem sin Morgenhilsen. Med raste Skridt gik de to Venner henad Veien; Gerhard saa fornøiet ud, og Rudolf glædede sig over, at han havde været standhaftig og ikke givet efter; det vilde vist ikke vare længe, inden Gerhard takkede ham for den lille Ydmøgtelse, han derved havde beredt ham. Han begyndte først Samtalen.

„Jeg er ret glad over, at Edwin ikke er med os idag. Det er en altfor overfladisk Natur, man maa stige ned for at omgaaes ham. Havde det gaaet efter min Villie, saa havde vi slet ikke taget ham med.“

„Stakkels Fyr!“ sagde Gerhard; „jeg forstaar godt, at du ikke synes om ham, og hvad mig angaar, saa har jeg, som du ved, havt saa mange Ubehageligheder for hans Skyld, at hans Selstab fra først af næsten var mere trykkende for mig, end for dig; det vakte saa mange kjedelige Grindringer. Men da han havde Lyst til at være med os, saa syntes jeg, det var en Pligt at tage ham med. Netop saadanne Folk som han maa man tage sig af; — hvad skulde der vel være blevet af mig, dersom du havde forladt mig for min Letſindigheds Skyld!“ — Han saa hjertelig paa sin Ven og trykkede hans Haand. „Hvad Edwin angaar“, fortsatte han, „da taber han i ethvert Tilfælde de bedste Glæder ved sin Jagen efter Sæbebobler. Han tror at finde

Guld og beholder kun elendigt Flitter i Haanden."

„I de fleste Tilfælde et Billede paa den menneskelige Stræben“, svarede Rudolf alvorligt.

„Ja“, tilstod Gerhard, „du har Ret. Det er i den allerførste Tid blevet mig klarere og klarere, at jeg kun har jaget efter vægte Flitter. Det maa og skal blive anderledes. Tiden er saa kort, og Livets Opgave er saa stor!“

„Det vil lykkes for den, der stræber redeligt“, var Rudolfs bestemt Svar.

„Det haaber jeg, men dog synes mig, at det, jeg har at gjøre for at føre mit Liv efter Guds Villie, er saa uendelig vanskeligt, at jeg ikke formaar at gjøre det ved egen Kraft.“

„Selvtillid, Fasthed, friskt Mod ere de Løstestænger, hvormed man løfter saadanne aandelige Bjerge.“

„Jeg mangler ikke Mod, men min Selvtillid er borte og duer heller Intet. Jeg har nu havt god Veilighed til at lære mit eget Hjerte at kjende, jeg ved, at jeg i Virkeligheden kun kan udføre lidet af det, der før syntes mig en Veg. Nei, vor egen Kraft er Intet værd, Hjælpen maa komme ovenfra“, tilføiede han sagtere, — „og den vil komme—Herren er trofast.“

Han taug, og Rudolf svarede ikke; han havde ikke Lyst til at tale længere om Ting, hvori de ikke vare enige, og hvorom de for det Meste kom i Ordskifte. Saaledes gif de næsten en Mil, enhver af dem fordybet i sine egne Tanter, og vrede kun af og til nogle Ord. Her uvidedes Dalen, til Høire styrkede en Fos ned og dannede en strid Bæk, der brusede oversvømmede sin Dæmning.

„Se“, sagde Gerhard, „dette er den Fos, hvis Udspring vi igaar forfulgte oppe paa Bjerget og den samme Bæk, som den gode Præstemand talte om. Det glæder mig, at vi gif hid, og jeg maa

indrømme, at det er din Fortjeneste Rudolf, du har ogsaa her igjen bragt mig paa den rette Vej. Det vilde siden have gjort mig ondt ikke at have seet denne Egn endnu engang, den tiltalte mig saa meget igaar og næsten endnu mere idag. Desuden minder den mig om de Ord, som min Ven Raumann talte til os igaar, og som staa i en saa harmonisk Samklang med den skønne Natur i disse Bjerge, Skove og Søer. Lad os stige op paa den lille Bakke der med Bøgetræet, derfra kan vi vist se, hvor Elven udvider sig og den Mølle, som Præsten nævnte. Jeg ved ikke noget mere poetisk end en Vandmølle i en ensom Skov, og ikke noget mer malerisk end saadan en Aulsgaard midt i et vildt Bjerglandskab.“

Rudolf gif gjerne ind paa Forslaget. Bakken var temmelig steil, og det kostede Anstrengelse at klatre op, men da de endelig vare deroppe og havde leiret sig i Skuggen under Bøgetræet, havde de Lun for sin Umage. Udsigten derfra var overordentlig smuk. Rigeover, paa høire Side af Veien, laa Bjergkæden med sine mørke Furutræer, sine Kløfter og eieudommelige Formationer; nedenunder blinkede den skummende Elv, der ved Enden af Dalen, hvor den syntes indesluttet af steile Bjerge, gjorde en Bøining til Venstre og drev en stor Vandmølle, der laa ved Foden af Bjerget.

Gerhard havde strakt sig ud i Græsset saa lang han var og lod sit Blik langsomt glide hen over Eggen. „Se“, sagde han efter en Stunds Forløb, „der gaar en Fodsti ned herfra, sandsynligvis lige til Møllen. Vi kunne gaa ned ad den og bede om lidt Mælk.“

„Bordet er allerede dækket ved Siden af os“, svarede Rudolf og gjorde Gerhard opmærksom paa en Mængde Blaabær, der stode omkring dem.

„Det er jo prægtigt!“, Han plukkede

og forfriskede sig dermed;—derpaa lagde han sin Hue over Ansigtet og forsøgte at sove, Rudolf gjorde ligesaa; men det blev ingen lang Hvile. Pludselig for Gerhard op, var det et Skrig, han hørte i det Fjerne? — Harald sad opreist ved hans Fødder og knurrede sagte. Han havde ikke hørt feil — atter et Skrig — endnu mere fjærnt end det første. Gjen-nem en Abning i Træerne saa han en Del af Elven i Nærheden af Møllen, og det forekom ham, som om Vandet var i stærkere Bevægelse der. Han betænkte sig ikke et Dieblit, hurtig som Tanken sprang han nedover Fodstien, Harald efter ham. Rudolf vaagnede nu først, han havde ikke hørt Skriget, ialfald ikke lagt videre Mærke til det, men da han saa Gerhard forsvinde saa hurtigt, stod han ogsaa op og skyndte sig efter ham. En uforklarlig Angst bevingede hans Skridt, han raabte flere Gange paa Ger-hard, men fik intet Svar. Stien gjorde en Bøining saaledes, at man ikke havde nogen Udsigt til Elven, før man var kommet ned. Endelig var han nede, — han stod tæt ved Møllen, ved Bredden af Elven; flere Menneker kom styr-tende til. „Der er faldt et Barn i Vandet, en Mand er sprunget ud efter det“, var Alt, hvad han kunde saa vide. Han saa to Hoveder i Hvirvelen tæt ved Møllehjulet, — han kjendte dem ikke — hans Dine var som tilslørede—men den Bished gjenmemtrængte ham, at det ene var Gerhards. Uden Betænkning kastede han Frakken af og sprang i Vandet. Strømmen var saa strid, at han maatte bruge alle sine Kræfter for ikke at drive bort med den. Med stigende Angst saa han, at de To foran ham drede nærmere og nærmere til Møllehjulet. Det forekom ham, at han hørte sit Navn blive raabt, men han kunde ikke skjelve det tydeligt for Vandets Brus; han gjorde

fortvivlede Anstrengelser for at kunne hurtigere frem. Tæt foran sig saa han nu Harald; det tro Dyr havde fulgt sin Herre, men var synligt udmattet og ude af Stand til at kunne svømme meget længere. Endnu var der af og til et Hoved eller en Haand at se, engang troede han at skjelve Gerhards Ansigt, hans Bevægelser tydede paa, at han havde grebet Barnet, der krampagtigt klemte sig til ham og gjorde det besværligt for ham at svømme. Rudolf mærkede, at hans Bens Forsøg paa at arbejde sig frem imod Strømmen blev mattere, — et Dieblit endnu, og de ophørte ganske — Haanden sank først, saa Hovedet. Han samlede alle sine Kræfter, en uævenlig Angst fordoblede dem, et mægtigt Tag, endnu et — han maatte nu være ganske nær — der vidste sig noget mørkt paa Overfladen, — nu greb han i det; „Gerhard!“ Jutet Svar.

Folkene paa Bredden havde nu ogsaa skaffet Hjælp. Møllen var standset. En saakaldt Flaade, som bruges i Schwarzwald til at bringe Tommeret ned igjennem Elvene, og som laa i Nærheden, var sat i Bevægelse. Den nærmede sig, en Mand styrede, en anden sprang ud og svømmede hen til Rudolf. Med stor Anstrengelse lykkedes det at drage Gerhard, der ikke rørte sig, og Barnet, der ogsaa syntes dødt, men havde klynget sig til ham, op paa Flaaden.

Rudolf tænkte kun paa sin Ven. Udmattet sad han paa Flaaden med Gerhards Hoved hvilende i sit Skjød og forsøgte at bringe ham tilbage ved at gnide og varme ham. De stodde til Land. To af Folkene bære Gerhard ind i Møllen, efter at man med Magt havde løs-gjort Barnet, der syntes at aande svagt. Dette var en Gut paa fem Aar, Søn af Mølleren; han havde plukket Blomster ved Bredden og var sandsynligvis der-

under falden i Vandet. Hans fortvivlede Moder tog ham i sine Arme og bar ham ind i Huset; Rudolf fulgte meta-nisk. Han tænkte ikke, han stirrede ubevægelig paa, at hans Ven blev lagt paa en Seng, og først, da en af de tilstedeværende Kvinder jamrende raabte: „Han er ganske død!“ — vaagnede Bevidstheden om, hvad der var haendt igjen hos ham. Han spildte ikke en Tanke paa sig selv og sine vaade, kolde Klæder, men afviste med en Bestemthed, der maatte adlydes, enhver Hjælp, rev Gerhards Klæder af, forlangte med pludselig tilbagevendende Mandsnærværelse alle de Hjelpe-midler, der kunne anvendes ved slige Tilfælde, og begyndte med feberagtig Hast at gnide det livløse Legeme. Folkene hjalp troligt. Der var ikke mange Hjelpe-midler at faa i det lille Hus; men Mølleren og hans Kone, der imidlertid havde været beskæftigede med deres Varn, som nu var kommet tillive igjen, gjorde af Taknemmelighed over dets Redning Alt, hvad de kunde. Konen bragte et Uldteppe, hvori Gerhard blev hyllet ind, hentede sin bedste Vin og søgte at helde noget i ham; men forgjæves. Hun forsøgte at overtale Rudolf til at aflægge de vaade Klæder og tage nogle af hendes Mand's paa istedet, men han hørte ikke paa hende. Alle hans Tanker vare hos Gerhard — denne maatte bringes tillive igjen. — Der kom flere og flere Folk ind i Stuen, drevne dels af Nysgjerrighed, dels af Deltagelse.

Den reddede Dreng sad opreist i sin Seng, medens hans Moder, der endnu skjalv af Angst og Glæde, gav ham varm Vin at drikke, men Gerhard var og blev livløs. Rudolf kastede sig over ham, for at varme ham med sit Legeme, han aandede ham i Munden, — han kaldte paa ham med de sømmeſte Navne. Det forekom ham, som om de stide Lemmer sit

Liv, — han raabte det glad til Folkene, — ja, han kunde ikke tage feil — han saa, hvorledes Bryſtet bevægede sig og igjen aandede. — Mølleren, som vedblev at gnide Fodderne, rystede vel sørgmodig paa Hovedet, men Rudolf vilde ikke tro det. Han fandt altid nye Midler, et varmt Bad skulde gøres særdisg. Netop, som de vare beskæftigede med Forberedelser hertil, kom Lægen, som Mølleren havde sendt Bud til, og som heldigvis boede kun en Fjerding borte. — Folkene gjorde Plads for ham — han traadte hen til Sengen, sølte paa Pulsen og lyttede til Hjertet; han løſtede Gerhard op og undersøgte ham noie. Over Ryggen paa begge Sider af Lungerne viste der sig en sort Stribe. „Han har faaet Slag“, sagde han — „her er ingen Redning mulig.“

Folkene forlode nu Bærelset, blot Mølleren, hans Kone og Lægen bleve tilbage. Drengen var sovnet. Rudolf sad ved Hovedgjærdet af Gerhards Seng; alt Blod var veget fra hans Ansigt, han stirrede aandsfraværende ud for sig. „Unge Herre“, sagde Lægen venligt, „her er desværre Intet mere at gjøre; De maa tænke paa Dem selv.“

Rudolf gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden.

„Var han Deres Broder?“ — spurgte Doktoren.

„Stille stille! lad mig være alene!“ udbrod Rudolf, idet han sprang op og fortvivlet vred Hænderne.

„Overtal ham til at gaa i Seng, naar han er bleven roligere“, hviskede Doktoren til Møllerkonen, „han kan ellers blive meget syg, han har Feber.“

Konen blev fortrakket. „O hvilken Ulykke, der er kommen over os! — Hvad skal jeg gjøre med den Fremmede?“

„Kone!“ sagde hendes Mand alvorligt, „gjør din Pligt, og hvad det ene

Menneske er det andet sthyldigt. Huse af Kulde, og sølte stikkende Smerter i paa, hvorledes Gud idag har forbarmet sig over os. Kog strax noget varmt og styrkende til ham og snat fremforalt ikke formeget til ham."

"Jeg tror, det er bedst, vi lade ham være alene en Stund", sagde Doktoren. "En saa stor Sorg taaler ikke Vidner."

Mølleren fulgte Røgen ud. "Rider De tilbage til Byen, Hr. Doktor?" — spurgte han.

"Ja, jeg kan Intet gjøre her idag, imorgen kommer jeg igjen."

"Vil De hilse Præsten fra mig, fortælle ham den hele Begivenhed og bede ham komme hid, saasnart han kan. Han er nu den bedste Røge."

Doktoren nikkede og red bort.

I Stuen var nu kun det sovende Barn, Gerhards livløse Legeme og Rudolf. Han satte sig paa Sengen ved Siden af sin Ven og undersøgte endnu engang hans Aag. — han kunde, han vilde ikke tro, at han var død. Der var de sorte Striber; — han lagde sin Mund til de kolde Læber, sit Dre til hans Hjerte; men alt var stille. Han tog de stivnede Hænder i sine og gned dem, han strøg det krollede Haar tilbage fra Panden saa vmt som en Moder, han raabte flere Gange Gerhards Navn, som om det kunde vække ham af Dødens Søvn; — Alt forgjæves. Da sank han paa sine Knae, som han ikke havde gjort siden sin Barndom, og bad en Bøn, som Fortvivlelsen pressede ud af hans Hjerte. Han gif irette med Gud; Han, der var barmhjertig og kjærlig, — Han maatte hjælpe.

Det var en Bøn fra et trodsigt og dog forsagt Hjerte, der hverken kunde bringe Trost eller Bønshjælp — den forstærkede kun hans Sjælehaal. Tæmmerne gif — der var blevet Aften, uden at han havde mærket det. Han rystede

af Kulde, og sølte stikkende Smerter i alle Lemmer, men han agtede ikke derpaa — tværtimod det syntes ham en Lise — han ønskede intet uden at dø, at komme borti fra denne Jammer, som om han ikke kunde udholde, hverken at høre eller se Verden mer; hvad der kom efter Døden, tænkte han ikke paa, derom vidste han Intet. Møllerkonen kom af og til ind med varm Suppe og Mad og forsøgte med venlige Ord og med Taarer i Øinene at faa ham til at spise, — men han rystede paa Hovedet uden at svare. Mølleren kom ind, tog Barnet ud af Sengen og bar det bort. Konen gjorde Sengen istand og begge vilde overtale Rudolf til at gaa i Seng, men nei, — han gjorde kun den samme aflaaende Bevægelse med Hovedet, — saa lod de ham sidde. Det blev sent; Folkene i Møllen gif til Hvile, han sad endnu i den samme Stilling.

Da gjæede en Hund udenfor og hurtige Skridt nærmede sig Huset, — der blev banket paa Døren. Han hørte, at Døren blev aabnet, og at der reyledes nogle Ord derude, hvorpaa En kom ind i Stuen, hvor han sad; det var Mølleren. Han stillede et Lys paa Bordet og gif igjen ud, og strax efter kom en Mand ind og nærmede sig Sengen; Rudolf reiste sig. Det var Præsten Raumann, — de kjendte hinanden igjen. — Han traadte forstræffet tilbage. "O Gud, er det Dem?" raabte han, "og hvem er dette? dog ikke", — han afbrød sig selv, og hans Ansigt blev endnu blegere end sædvanligt, han kunde ikke udtale Navnet.

"Gerhard von Hellbringen;" sagde Rudolf med klagsløs Stemme.

Præsten boiede sig over Sengen, ja det var det samme unge Ansigt, der havde tiltalt ham saa meget igaar i Kirken, og som siden under Samtalen var blevet ham saa kjært. De klare, trohjerlige Øine var luffede, men Ansigtet havde

det samme venlige Udtryk som i Livet, kun nu forklaret i stille Fred. Rhytmet faldt Præsten paa Knæ og udbrød dybt beæget:

„Midt i Livet ere vi
Udi Dødens Vaade.
Hvo er den, som os kan fri,
Give Liv og Naade?
Du Herre Krist alene.
Saa bitterlig vi angre maa
Al den Synd, os ligger paa.
Hellige Herre Gud!
Hellige stærke Gud!
Hellige, barnhertige Frelsermand!
Evide Gud! —
Lad os ei omkomme i den haarde
Dødens Nød!
Gud mistunde dig!“ —

Derefter bad han, saa simpelt, inderligt og barnligtroende, som Rudolf aldrig havde hørt nogen bede; han brugte næsten udelukkende Skriftens Ord. Ogsaa Rudolf knælede uvilkaarligt, skjulte sit Ansigt i Teppeet paa Gerhards Seng og lyttede til Ordene, som den Vanmægtende til den fjerne Rislen af den Kilde, der skal stille hans Trost og opholde hans Liv. Døren var sagte bleven aabnet; Mølleren, hans Kone, Dreng og Pige vare komne ind, ogsaa de knælede og bad. Præsten vedblev: „Herre, hør min Bøn og lad mine Naab komme til dig. Skjul ikke dit Ansigt for mig i Nøden og hør dit Dre til mig; naar jeg anraaber dig, saa hør mig snart. Herre du siger; „Seg skjuler mit Ansigt et Dieblik for dig; men jeg haver forbarmet mig over dig med evig Mistundhed.“

„Ja, du har nu et Dieblik skjult dit Ansigt for os, men paa dit Ord komme vi til dig og anraabe din Barnhertighed. Trost deres Sjæle, som du har hjemføgt med saa bitter Smerte; tag for

Jesu Skyld naadig imod denne Ynglings Sjæl, som du saa brat har kaldt fra denne Verden. Herre, kom ihu dit Ord: „Søger mit Ansigt“, derfor søger jeg ogsaa, Herre, dit Ansigt. „Kald paa mig paa Nødens Dag, jeg vil udfri dig, og du skal prise mig.“ — Derpaa bad han inderlig for den tilbageværende Ven; det forekom Rudolf, som om Præsten maatte have udgrundet hans inderste Tanker, saaledes dvælede han ved den fortvivlede Sorg, der ikke kan se andet end ulægelig Smerte, og anraabte Gud om at lade sin Naades Lys skinne ind i dette Sorgens Mørke. Han sluttede ogsaa her med den hellige Skrifts Ord: „Herre“, sagde han, Du siger: „Hvad jeg gjør, ved du ikke nu, men du skal forstaa det herefter.

Mine Tanker ere høiere end Eders Tanker“, — men det er Fredens og ikke Sorgens Tanker.

Om end den Veie, hvorpaa du fører os herne, synes os en Sorgens Veie, saa vide vi, at naar vi gaa den ved din Haand, maa den faa en salig Ende. Thi dine Forjættelser blive evindeligt, de skulle være vor Støtte og vor Stab i den mørke Dal. Dine Ord gjælde ogsaa os, naar du siger: „Seg haver elsket dig med en evig Kjærlighed, derfor haver jeg draget dig med Mistundhed. Mon ikke Ephraim være mig en dyrebar Søn?—Mon han ikke være et Barn, der jeg haver haft megen Forhøstelse af? Thi, efterat jeg haver talet til ham, kommer jeg ham endnu slutteligen ihu, derfor lyde mine Indvolde for hans Skyld, jeg vil visselig forbarme mig over ham.“ Dine ere vi, og din er denne Døde, forløst ved din Søns, vor Frelseres Jesu Kristi dyrebare Blod, hvormed du igaar velsignede denne Yngling. Derfor ere vi ogsaa trostede for hans Skyld, og vide ham vel og salig optaget i dine himmelske Boliger; thi

det gjælder om ham, som om alle, der tro paa dig: „Hvo, der æder mit Kjød og drikker mit Blod, har det evige Liv.“ Ja Herre, du har tiltintetgjort Døden evindeligt og vil engang aftørre alle vore Taarer. Vi vente paa dig; lovet, æret og prisjet være du i Ewigheid.“

Præsten reiste sig og udtalte Velsignelsen over den Døde. Der fulgte en dyb Stillehed, blot Kvinderne græd sagte; men paa et Bink af Præsten forlode nu alle Folkene Stuen. Han blev alene tilbage med Rudolf, der endnu laa i samme Stilling med Ansigtet skjult i Hænderne. Præsten lagde Haanden paa hans Skulder:

„Fr. de Beaufort“, sagde han mildt, men bestemt, „Deres Ven er salig hos Gud — det kunde vi være visse paa. Hvad der er ham til saa stor Binding — skulde det blive en forterende Sorg for Dem? — Maa vi ikke netop i dette Tilfælde erkjende Guds vidunderlige Førelse? Var det ikke Guds omsorgsfulde Råde, som igaar drev ham til Herrens Bord, saa at han kunde træde styrket og beredt, iført Jesu Ketsferdighed, for hans Throne?“ Rudolf reiste sig; han vidste ikke, at Gerhard havde været til Alters; han spurgte næie om Alt, hvad Præsten den Dag havde talt med ham om. Det var ham en Lettelse at kunne tale om Gerhard med En, der havde kjendt ham og hurtigt faaet ham hjem. — Men nu, da Jesen engang var brudt, og han begyndte at give de Tanker Ord, der høi-gede som et Raas i hans Sjæl, brød ogsaa hele hans lidensfabelige Smerte frem i al sin Styrke. Han gjorde sig de frygteligste Bebrejdelser over, at han havde tvunget Gerhard til at reise videre, imod hans Ønske og trods hans mørke Anelser. O, hvor var paa engang al hans Visdom bleven besjæmmed, al hans Fornuft forvandlet til Daarflab! Hvor kun-

stes dog pludseligt alle de Støtter, som han havde bygget sig selv op, ved hvilke han havde tænkt at udføre saa meget og blive saa stor, hvorved han havde ment at beseire Verden, Rød, Smerte og al Slags Modgang! Den stakkels Rudolf! — Alle hans høitflyvende Drømme og Planer, hans Selvagtelse, hans Forhaabninger vare knuste ved dette ene Slag og blevne til intet andet end ulægelig Smerte og bitter Anger. „Dg om jeg endog med Tiden kan forvinde Sorgen over Gerhard“, sluttede han, „saa kan jeg aldrig forvinde den Følelse, at jeg er Skyld i hans Død. Hvorledes skal jeg kunne udholde at træde frem for hans Forældre og sige dem: „den, I betrøede mig, Ederes dyrebareste Skat, har jeg styrket i Ulykken.“

Forgjæves vare alle Præstens Ord, al Henvisen til, at det er Gud alene, der bestemmer over Menneskets Liv; — det er ikke saa let at omstyrte en Bygning, hvorpaa der er arbejdet i Aarevis. Guds Ord fæster ikke strax Knødder i et Menneskehjerte, der er gennemtrængt af Indbildning om egen Visdom. Rudolf vedblev at være overtydet om, at Gerhard's Skjæbne havde ligget i hans Haand, og at der intetsteds gaves Trost imod den frygtelige, mørke Magt, som uddeler Ulykke til det ene Menneske, Lykke til det andet. Bistnok troede han paa en Gud, men denne Gud, som han søgte overalt, undtagen i hans aabenbarede Ord, var for ham blot en vilkaarlig Gud, der behandlede sine Skabninger efter Behag, ikke efter deres Fortjeneste. Han havde jo handlet rigtigt, og skulde dog have denne Sorg! Hans Tanker forvirredes mer og mer, jo mer han grublede paa, hvad han havde burdet gjøre for at undgaa denne Ulykke — undertiden vidste han neppes, hvad han sagde — hans Hoved var, som det vilde springe itu, han

havde brændende Feber med stærke Kuldeghysninger. Præsten greb hans Haand. „De maa endelig gaa tilfængs, De er meget syg“, sagde han.

„Hvad gjør det? — Hvorfor skal jeg ikke være syg? Tusind Gange hellere dø end leve.“

Dog den negang maatte han soie Præsten, han havde ikke mere Kraft til at gjøre Modstand. Præsten havde ladet varme det Løi, som Mølleren's Kone forlængesiden havde lagt tilrette, og Rudolf maatte nu tage det paa istedetfor sit eget vaade. Han lod det roligt ste; thi han søkte sig saa syg, at han maatte give efter, men da han var kommen iseng, sagde han urolig til Præsten:

„De vil dog ikke forlade mig?“

„Seg bliver hos Dem“, svarede denne og satte sig ved Bordet, trak det nye Testamente op af sin Lomme og begyndte at læse deri.

Det var en stræffelig Nat. Den trykkelige Hede om Formiddagen var om Aftenen steget til en utaalelig Lummerhede. Sorte Skyer hang blytunge over Horizonten, det lynede af og til, og i det Fjerne hørte man Tordenen. Der syntes at trække et frygteligt Uveir sammen, snart knitrede flammende Lyn gennem Mørket, og fra alle Bjergene gjenlød Tordenens Rullen. Regnen strømmede ned, Hundene hylede og forhoiede det forfærdelige i denne Scene. Lige ved Vinduet, hvor Præsten sad, lod en saa ynkelig Klanken og Hylet, at han stod op for at se, hvad det var. Neppe havde han aabnet den yderste Dør, før en stor brun Hønseshund styrtede forbi ham ind igjennem den halvt aabne Stuedør og var med et Sprang ved Gerhards Leie. Den reiste sig op paa Bagbenene og slikkede den Haand, der laa den nærmest; men derpaa krob den sagte hylende bort og søgte sig en Plads under Rudolfs

Seng, hvor den blev rolig liggende. Det var „Harald“, som Folkene hidindtil havde holdt bunden, for at den ikke skulde forstyrre Nogen; den havde nu revet sig løs for at søge sin Herre.

Rudolf mærkede Intet til dette. Han laa i stærk Feber og fantaserede. Han syntes, at han druknede, Bølgerne sloge sammen over ham, han streg om Hjælp. Siden gjentog han Brudstykker af den Sang, Gerhard havde sunget Aftenen i Forveien. Præsten læstede af og til hans tørre, brændende Læber med Vand. Nogle Diebliske var han roligere, men det varede ikke længe. Han pintes af de heftigste Selobbevidelser, under hvilke han ofte forveirlede Personer og Gjensstande. Genimod Morgenens gik Præsten ud, for at bede Varten om at lade Gerhards Lig bringe ud af Stuen og ind i et mere affidesliggende Bærelse. Mølleren og hans Dreng kom ind for at bringe Sengen ud; men da reiste Rudolf sig op og modsatte sig det, halvt i Vildelse. De maatte ikke tage Gerhard fra ham, denne var ham betruet og var ham det Næreste paa Jorden. De kunde gjerne dræbe ham, men de fik ikke forstyrre hans Ven. „Han sover jo“, tilsoiede han sagte og smilte. De maatte vente med at bære Sengen ud, til han var faldt i Søvn.

Præsten oppebiede Doktorens Komme. Denne erklærede, at Rudolf havde en heftig Nervefeber; han gav sine Ordres og talte om at besørge en Sygepleierste, men det vilde Møllerkonen ikke tillade, hun vilde pleie ham alene, han havde jo bidraget til hendes Barns Redning. Det blev hende tilladt, og hun lovede at følge alle Lægens Forrifter punktligt. Præsten havde gjerne seet, at det havde kunnet gaa an at flytte den Syge hen til ham, men det var ikke at tænke paa for det Første. Han maatte ogsaa tænke over,

hvorledes man skulde forholde sig med Gerhards Lig og meddele hans Forældrene denne sorgelige Begivenhed. Gerhard havde selv igaar fortalt ham om sin Familie og sit Hjem; han undersøgte hans Klæder og fandt i hans Brevtaske et Pæs, der nylig var udstedt. Af dette kunde han se hans Faders Adresse, og saasnart han kom hjem, satte han sig til at skrive til Præsidenten. Det var et vanskeligt Arbejde — han maatte skrive Sandheden og kunde dog ikke bringe det over sit Hjerte at meddele dette Dødsbudskab saa pludseligt. Først beskrev han i Korthed sit Sammentræf med Gerhard udenfor Kirken, det gode Indtryk, som han havde gjort paa ham, hans ædle Handling, da han glemte sig selv for at redde Barnet, og endelig tilføiede han efter lang Betænkning, at Gerhard var tagen op af Vandet som død, og at alle Forsøg paa at bringe ham tillive hidindtil havde vist sig forgjæves. — Præsidenten maatte være forberedt paa det værste. Derjom han kunde, saa burde han selv reise til ham, da Hr. de Beaufort var bleven meget syg efter den sorgelige Begivenhed og hverken kunde give Raad eller hjælpe sig selv. Han bad sluttelig Præsidenten at svare ham pr. Telegraf og først komme til ham i F. . . hvor han vilde meddele ham alt Videre.

Da han afleverede Brevet paa Posthuset, var der netop kommet et Sktog. Iblandt flere andre Passagerer var der ogsaa en ung Herre i en meget elegant Reisedragt med Vognnetten i Diet; saasnart han saa Præsten, kom han hen til ham.

„Tager jeg ikke fejl“, sagde han, „saa er De Pastor Raumann. Jeg tænkte at finde mine Rejsefamerater hos Dem.“

Præsten saa fremmed paa ham; han kunde ikke huske at have seet dette Ansigt.

„Nu“, vedblev denne lidt utaalmodig;

„De kender dog Hellsbringen og Beaufort? Det er dem, jeg søger. Mit Navn er: von Hofen, Studiosus juris fra Heidelberg.“

Han kunde se paa Præsten, at der var Noget i Veien. „De sætter et saa bedrøveligt Ansigt op, Hr. Pastor, at jeg bliver baade angst og bange. Hvad er der hændt?“

„Jeg frygter, at De vil blive meget forærdet over, hvad jeg har at sige Dem“, svarede denne og fortalte ham med saa Ord den hele Begivenhed. Han sluttede med, at han antog, at Edwin ønskede at blive vist til Rudolf for at staa ham bi, og at hans Nærværelse især var ønskelig, hvis Præsidenten skulde komme, da han jo var den eneste, der kjendte ham; men her havde den gode Præst taget meget fejl. Skjønt Edwin blev dybt grebet af Gerhards Død og vel ogsaa saa bedrøvet, som han med sit lette Sind kunde blive, saa havde han dog i dette Dieblis intet inderligere Ønske, end at komme bort fra denne Ulykkens Skueplads. Han have en sand Rædsel for alt Sorgeligt, han vilde ikke se noget af det; han omgaffes gjerne med glade Mennesker og kunde da være meget elskværdig, men nødig med bedrøvede. Som en ægte Egoist ønskede han at svømme paa Livets Overflade, og kunde han end ikke undgaa alle Klipper, saa holdt han sig idetmindste saa længe som muligt borte fra dem. Han søgte altsaa at gjøre Pastoren klart, at det var det Bedste, at han slet ikke blandede sig i dette, — for Gerhard var han ikke til nogen Nytte, og Rudolf var ikke hans Ven; hvad Præsidenten angik, saa kjendte han ham saagodtsom ikke. Tingen var vel, at han var bange for at træffe Præsidenten; thi da han ikke vidste, at det var Rudolf, der havde ordnet Gerhards Pengeanliggender, saa frygtede han, at Præsidenten vilde finde hans

Gjæld optegnet i Gerhards Papirer. Kort sagt, han vidste at beseire alle Præstens Indbendinger med glatte, høflige Ord, og da de kom ind i en anden Gade, anbefalede han sig, for med næste Tog at fortsætte sin Reise.

Præsten saa en Stund efter ham og kunde ikke lade være at anstille nogle Betragtninger over Verdensmenneskenes Venstreb, men hans Tanker vendte snart tilbage til den sørgelige Tildragelse, hvori han syntes at være bestemt til at spille en Hovedrolle. Han ventede ikke længe paa Svar fra Præsidenten, to Dage efter fik han pr. Telegraf det Svar:

„Jeg kommer. Imorgen Aften er jeg hos Dem. Friherre von Hellbringen.“

Raumann havde haft mange Sorger og siddet ved mange Dødsfenge, men aldrig havde Andres Sorg berørt ham saa dybt som denne. Han imødesaa med Ungstelse sit Møde med Præsidenten, naar han maatte berøbe ham det sidste Haab.

Hver Dag havde han været flere Timer i Møllen. Gerhards sidste Leie var pyntet saa smukt som muligt; Møllerkonen saavel som Folk i Drengnen havde bragt de smukkeste Blomster, de kunde opdrive; thi denne Begivenhed havde vaart Deltagelse overalt. Rudolfs Sygdom havde endnu ikke naaet sin Kri- sis, han fantaserede stærkt og havde ikke et eneste lyst Dieblit; Røgen havde kun lidt Haab. Præsten bad ofte ved hans Seng, og da var det, som han blev roligere. Med sønderrivende Angst raabte han ofte Gerhards Navn. Præstens Moder, der boede hos sin Søn og foresat hans Husholdning, saa undertiden til Rudolf og stiftedes med Møllerkonen om at pleie ham. Endelig kom den Aften, da man ventede Præsidenten.

Præsten var kommen sent hjem fra

Møllen uden at have fundet nogen Forandring i Rudolfs Tilstand; nu sad den brave Herrens Tjener i sit Studerestamer med den tændte Lampe og den opslagne Bibel paa Pulken foran sig. Han søgte Styrke og den rette Aand til at modtage den haardtprøvede Fader. Hans Moder havde forlængesiden dækket det tarvelige Aftensbord og sad nu ved Bindeduet og strikkede. Hun saa af og til hen paa sin Søn for at se, om han ikke vilde tænke paa at spise, men nei, han sad fremdeles fordybt i den hellige Bog. Nu slog Kloffen ti; den omhyggelige Moder rejste sig og lagde sit Strikketoi sammen; nu syntes hun, at hun maatte forstyrre sin Søn.

„Rudvig“, sagde hun venligt, „Kloffen er alt bleven ti, Aftensmaden er forlængesiden paa Bordet, vil du ikke spise? Du tager dig dette alt for nær.“

„Jeg kan ikke andet“, svarede han.

„Men det er dog fremmede Mennesker for os.“

„Saadan taler ikke en Kristen, Moder!“

„Du har Ret“, svarede hun, „i Grundden gaar det ikke mig bedre end dig, jeg maa uafslædelig tænke paa dem. — Men kom nu og spis.“

De satte sig tilbords.

„For hver Vogn jeg hører, tror jeg, det er ham“, sagde Moderen.

„Jeg ogsaa“, svarede Sønnen.

„Du bliver vel oppe?“

„Ja naturligvis.“

„Jeg har gjort Salen istand til ham, og Pigen skal holde Ilden paa Skorstenen vedlige, saa vi i en Fart kan skaffe ham noget Varmt. Han kan behøve det, den stakkels Mand.“

Aftensmaaltidet var snart endt. Præsten holdt en kort Bøn, som Drengen og Tjenestepigen overvære. Derpaa gik alle til Hvile undtagen han.

Naar Døden pludselig bortrykker den Unge, i Livets Blomstring tilintetgjør en Lykke, som for menneskelige Dine synes skyldfri og berettiget, — da kommer man ofte til i sin Kortsynethed at tvivle paa Guds Godhed, og hans Brede synes os nærmere og større end hans Kjærlighed. Saadanne Diebliske ere heller ikke fremmede for alvorlige, troende Kristne. Da gives der kun det ene Hjælpemiddel: at se op til Kristi Kors, søge ret levende at indpræge sig Hans Villed, leve sig ind deri og vore sammen dermed. — Det gjorde ogsaa Præsten. Ligesom Thomas, der vilde gaa i Døden for sin Herre, saalænge hans Kjærlighed hvilede over ham, men tabte Troen, da han saa Jesu skrækelige Død paa Korset, fordi han kun vilde tro, hvad han saa, saaledes var ogsaa Herrens Kjærlighed et Dieblisk skjult for ham ved denne sørgelige Begivenhed. Men han tænkte paa de Ord: „Salige ere de, som ikke se og dog tro“, og søgte at tro paa det, som han ikke forstod.

Han var en ung Mand, med liden Erfaring som Sjælesørger, og havde nu pludselig faaet den Opgave at være en Støtte og Trøst for dybt bedrøvede Mennesker. Han søgte stærkt sin egen Afmagt; men Gud er netop mægtig i de Svage, af Ydmygheden opbyrer Haabet om Hans Hjælp og Troen derpaa. Han aabnede sit Hjerte for ham, der hører alle Bønner og altid er nær, — og en stille Tillid kom over ham.

Under disse Betragtninger var det næsten blevet Midnat, og han begyndte at opgive Tanken paa, at Præsidenten skulde komme den Aften. Han lukkede Vinduet og tog Lampen for at gaa ind i sit Soveværelse, men i det samme syntes han at høre Lyden af en Vogn i det Fjerne. Den kom nærmere — der lød et Posthorn — det maatte være en Ekstrapost. Han stillede Lampen paa et Bord i

Forstuen og aabnede Gadedøren. Strax derpaa holdt Vognen. En Tjener sprang ned for at aabne Døren, men den var allerede aabnet indenfra. — En høi, mager Mand med ædle, skarpe Træk stod for ham. Det krollede Haar mindede om Gerhard, men forresten var der liden Lighed med ham, snarere med Rudolf.

Præsidenten sagde først: „Er De Pastor Raumann?“ „Jo, jeg er, og har vel den Ære at se Hr. Friherre von Hellbringen?“

Præsidenten bukkede let og traadte ind i Huset. Han var neppe kommen over Tærstelen og havde lukket Døren efter sig, før han spurgte: „Lever min Søn?“ Udtrykket i Præstens Ansigt, hans nølede Svar: „Gud har besluttet det anderledes“ — sagde ham nok. Han gjorde Tegnet til Præsten, at han skulde tie, fastede sig paa Sofaen og skjulte sit Ansigt i Hænderne; men kort efter fattede han sig igjen og reiste sig.

„Hvor er han? — Jeg vil strax hen og se ham.“

„Han er endnu i Møllen, hvor Ullykten skede, en Fjerdingvei herfra; — det er Nat — Maanen er snart gaaet ned — De er angrebet.“

„Jeg maa se min Søn, — kan jeg ikke se ham levende, saa“ — han taug et Dieblisk, som om han ikke kunde faa Ordet over sine Læber — „død.“

„Maa jeg ikke først staffe Dem noget at spise, Hr. Præsident, Alt er rede.“

„Jeg kan ikke spise, vil De blot sørge for, at jeg kan komme hurtigt afsted.“

Præsten gif ud og spurgte Postillonen, om han ikke kunde føre en Fjerdingvei længer, men han vilde ikke. — Imidlertid havde hans gamle Moder i al Stilhed ordnet Bordet; medens hendes Søn talte med Postillonen, kom hun ind til Præsidenten, der stod ved Dvænen overvældet af sin Sorg.

„Sr. Baron“, sagde hun hjerteligt; „vil De ikke komme ind i næste Værelse og faa noget at spise. Jeg ved ogsaa, hvad det vil sige at miste et Barn, og at det er tungt, meget tungt. Men vor Fader i Himmelen ved bedst, hvad der er os tjenligt. De maa tænke paa dem, De har tilbage, og bevare Dem selv for deres Skyld.“

Den gode Kones hjertelige Ord smeltede den haarde Størpe om Præsidentens Hjerte. Han nænnede ikke at afvise hendes velmente Raad og fulgte hende taus. — Hun satte sig ligeoverfor ham og lagde Alt tilrette for ham med den Taft, som sand Kristendom og naturlig Hjertensgodhed giver. Derpaa gav hun sig noget at bestille omkring i Værelserne, saa at han ikke behøvede at tale; han spiste lidt for at sroe hende. — Lønge kunde han dog ikke holde det ud, han stod op for at se, om ikke Hestene kom, og svarede neppe paa sin Værtindes Opfordring til at hvile lidt oppe paa Salen, der var gjort istand til ham. Han talkede adspredt og gik med feberagtig Uro frem og tilbage i Gaden; den friske Natteluft og Stilheden om ham var bedre end al Deltagelse og Omhu.

Endelig kom Hestene. Præsidenten sprang i Vognen, og idet Præsten vilde følge efter, sagde han; „De skal ikke uleilige Dem; vil De blot give min Tjener den fornødne Anvisning.“

„Det er min Pligt“, var Præstens Svar. „og jeg gjør det gjerne.“

„Jeg takker Dem“, svarede Præsidenten og sukkede dybt.

Da de vare komne ud af Byen og kjørte henad Chausseen, begyndte han paantyt Samtalen med de Ord; „Vil De nu fortælle mig Alt, lige fra første Dieblit, De saa min Søn.“

Præsten fortalte noiagtigt Alt, lige fra han fik Die paa den vakre unge Mand

i Kirken, og dvælte især ved hans Atergang og det dybe Indtryk, den havde gjort paa ham. Han saa, at det smertelige Udtryk i Faderens Ansigt blev mildere, og at han ofte fór med Haanden over Vinere; men da han kom til den Begivenhed, der havde fremkaldt Gerhards hurtige Død, sank Hænderne ned og foldede sig frampagtigt.

„Han var for god for mig; jeg har ikke fortjent at have en saadan Søn“, sagde han.

Derpaa skildrede Præsten Rudolfs Forsøg paa at redde ham, hans Fortvivelse, hans Selvbevidelse over, at han havde overtalt Gerhard til at fortsætte Reisen og endelig hans farlige Sygdom.

„Ja, Rudolf holdt meget af ham, han har været en tro Ven, jeg har ogsaa altid elsket ham, næsten som han var min Søn, — men — Ens eget Barn staar dog Hjertet nærmere.“ Maaſke gif han i dette Dieblit irecte med Gud, at han ikke heller havde taget Rudolf, der stod alene i Verden, istedetfor hans eneste Søn; men han undertrykkede denne Følelse, han vidste, den var urigtig.

De vare nu komne ganske nær deres Bestemmelsessted; de hørte Vandets Brusen og saa Lyset skinne fra Rudolfs Sygeværrelse. Ved Lyden af Vognen styrtede flere store Hunde gjøende til, rafsende over denne Forstyrrelse af den naturlige Ro, men da Præsidenten steg ud, sprang en af dem op ad ham og logrede af Glæde; han gjenkjendte Harald og vendte sig bort for at skjule sine Taa- rer; for første Gang stodte han ikke Hunden fra sig, men hjærtegnede den taus; det overvældede ham næsten nu at se dette Dyr, der havde været uadskillelig fra Gerhard og ofte givet Anledning til hans Misforoielse med ham. Møllerkonen aabnede Døren, hun forstod, hvem det var. Præsidenten saa spær-

gende paa Præsten; denne tog Lyset af Konens Haand og førte ham ind i den Stue, hvor Gerhard laa. Her lod han ham alene — han folte, at det vilde være ham kjærest — og gik til Rudolf.

Denne havde fantaseret heftigt til heni- mod Aftenen, derpaa var han falden i en urolig Slummer, men nu havde han i to Timer sovet fast og roligt; det var første Gang, siden hans Sygdom begyndte. Han saa ubeskrivelig bleg og elendig ud, Zinene vare dybt indfaldne, men Hænde-

drættet regelmæssigere end før. Præsten satte sig ved hans Seng. Han sad me- get længe der, slumrede ogsaa lidt, indtil Morgendæmringen vækkede ham. Døren aabnedes, og Præsidenten traadte ind; først nu kom han fra sin Søn's Lig; hans Ansigt bar Spor af tung Sjæle- kamp. Præsten reiste sig og gik hen til Vinduet, medens Præsidenten satte sig ved Rudolfs Seng. De vekslede ikke et Ord, men da Præsten vilde gaa, vinkede han til ham, at han maatte blive.

(Fortsættes).

Sidjel.

(En Skitse af Forfatterinden til „En ung Piges Historie“).

(Slutning).

Hadde Moderen virkelig ikke skrevet for? o, jo vist havde hun; Brevene vare holdte tilbage med Willie! men det havde de ingen Ret til, og gjorde de det allige- vel, saa mente jeg, at det ikke var nogen Synd, om jeg skrev uden deres Vidende.

Hvor hin Tid dog staar mørk og glæ- detom for min Tanke; jeg var saa under- lig indesluttet, næsten forstøffet. Lige- aldrende Børn brød jeg mig ikke om, de forstode ikke mig, og jeg ikke dem. Næ- sten hver Dag skrev jeg en Hjerteudg- delse til Moder paa Tavlen; den blev strax slettet ud, men lettede mig dog. Af og til med lange Mellemrum, smuglede jeg ogsaa et virkeligt Brev bort, men det tryggede paa Samvittigheden, trods Alt, hvad jeg anførte til mit Forsvar.

„D, hvem der dog var stor og sin egen Herre!“

Min Pleiemoder var altid kjærlig og vilde gjerne glæde mig paa enhver tænke- lig Maade, men vi kom ikke hinanden nærmere; jeg væbnede mig formelig mod hendes Omhed. Det var troløst at holde

af En, der foragtede Moder, tænkte jeg. Med Undervisningen gik det ret godt frem- ad; jeg anstrengte mig af al Evne, idet jeg havde en uklar Forestilling om, at Kundskab kunde føre til Selvstændighed og Selvstændighed til Gjenforening.

Dg Aarene gik, Somrene tilbragte vi paa Strandveien, Vintrene i Byen. Jeg skjød raftt iveiret og blev hoi og rank; de korte Kjoler maatte ombyttes med lange.

„Kom hen til mig, Cecilie!“ bad min Pleiemoder en Aften i Mørkningen, da jeg sad ved Fortepianoet og sang en liden Buggevisse. Hun omfavnede mig heftigt, men slap mig i det Samme. „Pligt- skyldigst“, sagde hun bittert, „altid pligt- skyldigst. Det var, som om jeg hørte Hjertet bæve i din Sang, men nu er det borte igjen. Naar jeg tænker paa den lille Pige med de klare Dine, der saa saa tillidsfuld op til mig i Haven paa Elle- borg, fristes jeg til at spørge, om det vir- kelig er dig; de Dine ser jeg aldrig mere. — Undertiden er det for mig, som om

jeg kastede min Kjærlighed ud for Bindene."

„Maa, saa du kan dog selv se Feil hos hende", bemærkede min Pleiefader tørt. Han sad i Lænestolen med indbundet Fod, havde Podagra og var gnaven. „Andre tør derimod ikke sige et Ord om Kjæledæggen. Hvad mig angaar, da har Barnet i ingen Henseende stuffet, men i alle overgaaet mine Forventninger. Hun er stille, slittig og lydlig, hvad vil man mere? Dertil har hun en paafjonnelsesværdig Egenstabs, der altid er sjelden, og dobbelt sjelden i Samfundets laveste Klasser: hun er uegennyttig. Det slog mig ved en bestemt Veilighed; siden har jeg iagttaget hende nøie og seet, at det er noget Gjennemgaaende. At Cecilie ikke kjender forskruet Følsomhed, er ogsaa en Anbefaling i mine Tanker."

„Naturligvis; hvad jeg sagde før var taabeligt, man bør tie med Sligt, men der er Dieblifte, hvor man ikke godt kan."

Hun reiste sig og gik hurtigt ud. Jeg vilde følge, men min Pleiefader holdt mig tilbage.

„Bliv her, du Smaa, det gaar bedst over af sig selv."

Lidt efter kom hun ogsaa ind igjen med sit sædvanlige rolige, tungstindige Ansigt.

Først da jeg var sexten Aar blev jeg konfirmeret. Den gamle Præst, der forberede mig, talte saa simpelt og varmt, rigtig inderligt; det gik lige til Sjælen. Hvad han sagde var Alt saa kjendt, og dog havde det ligesom været borte for mig; o, jeg var vist bleven meget slet i de sidste Aar; det var ikke længere en Lyst og Glæde at tænke paa Vor Herre, Noget inde i mig stred imod og frygtede for ham.

Hvor jeg havde Trang til at betro mig

til den venlige gamle Mand og bede ham om Raad og Bistand. Jeg besluttede tidt at gjøre Alvor af det, men mangede Mod; dog det maatte og skulde ske. Saa ventede jeg da en Dag, til den Sidste var gaaet, og bankede saa frygtsomt paa Døren.

Præsten sad, med bøiet Hoved, i sin Lænestol, fordybet i Læsningen af et Brev; der var et tankefuldt, bekhvret Udtryk i hans Ansigt; Furerne paa Panden var dybere end sædvanligt.

„Hvem der? ah, det er Dem, De forstyrrer slet ikke, tag blot Plads. — Jeg har længe anet, at De havde Noget paa Hjertet; jeg har kunnet læse Dem det ud af Dinene. Sid jeg nu maa kunne trøste eller raade Dem. Hvad er det, Barn, tal frit ud."

Jeg begyndte usikkert og stammende, men blev snart varm, og saa kom Ordene af sig selv. Det var saadan en Lettelse endelig engang at saa rigtig udtalt. Var det ikke en frygtelig, frygtelig Uret, at beholde mine Breve, hvordan skulde jeg raade Bod herpaa, hvad skulde jeg gjøre?

Den gamle Mand saa alvorligt og sørgmodigt paa mig.

„De er meget bitter", sagde han, „og er De ikke ogsaa meget utaknemmelig. Den Pleiemoder, der viser Dem saa stor Omhu i alle andre Forhold, har vistnok sine Grunde. — De var et Barn, da De forlod Hjemmet, og kan ikke dømme klart."

„Det er netop det Skrækelige", afbrød jeg ham lidenskabeligt, „der kastes ligesom en Stygge paa Moder, som om Berørelsen med Hjemmet kunde fordærve mig. Og saa staar hun dog saa høit over mig Stakkel og alle dem, der foragte hende. — De tænker maaske, at det taler imod Moder, at jeg er saa hidsig nu, og saa lidet skaansom, men De maa huske, hvor liden jeg var, da jeg forlod

hende; hun vilde have luget alt det Ukrudt bort, der nu har faaet Lov til at voxe og trives". Jeg brast i en ustandselig Graad.

„Tys, tys“, han lagde sin Haand hjerligt paa mit Hoved, „det være langt fra mig at ville nedsette en Moder i hendes Barns Dine, mindst, hvor jeg slet ikke kjender Forholdene. Baandet mellem Forældre og Børn er stærkt, og kan ikke saadan sonderrives; at forsøge derpaa er visseelig et Feilgreb, om det end er skeet i den bedste Mening. Det er kun denne, De ikke tør miskjende hos deres Pleiemoder. — Vnsker De, at jeg skal tale til hende om Sagen?“

„Det havde jeg ikke tænkt, jeg mente — jeg troede, at Pastoren maatte vilde tillade, at Moder sendte et Brev gjennem Dem.“

„Først bør vi dog tale med Deres Pleiemoder“.

„Maaste er det ogsaa bedst, naar De vil være saa inderlig god. Moders sidste Formaning til mig var: „Vær sanddru og oprigtig, fordølg Intet, glem aldrig Vor Herre“. — Men nu vil min Pleiemoder fremstille Sagen for Dem, som den staar for hende, og der vil igjen kastes Skygge paa Hjemmet, det ved jeg. Gid de vilde spørge hende rigtig ud, Hr. Pastor, hun har ikke det Mindste at holde sig til, med Undtagelse af vor Fattigdom. — Min Pleiemoder giver Meget hort, og er ikke uden Hjerte for de Fattige, men hendes Medlidenhed er blandet med en uovervindelig Mistro og Kingeagt; hører hun noget Slet om en Enkelt, undskylder hun det strax paa den Maade: „Hvor kunde man vente Andet af saadanne Folk“. Mit Blod koger, blot jeg tænker paa hendes Mine, og saa denne Mine i Forbindelse med Moder!“

„De kan være ganske rolig, min kjære unge Pige“, svarede han mildt, „jeg skal

ikke lade mig paavirke. Den Moder, der giver sit Barn saadanne Raad og Lærdomme, fortjener at agtes og æres. — Kast Deres Sorg paa Vor Herre, gjør det helt og fuldt! Han har Omfjerg for ethvert af sine Børn, og vil føre Alt til det Bedste“.

Næste Dag kom Præsten og bad om en Samtale i Enrum med min Pleiemoder. Hun fulgte ham med det tilbageholdne, næsten lidt stolte Væsen, hun pleiede at vise ligeoverfor Fremmede. Efter saa Dieblittes Forløb kom han ene tilbage.

„Det forte ikke til Noget, desværre; der behøvedes ingen Trediemand mellem Dem og hende, sagde hun. Det gjorde mig meget ondt at se, i hvor høi Grad min Indblanding saarede og krænkede hende“.

„Tilfod hun at have tilbageholdt Brevene?“

„Om egentlig Tilstaelse var der ikke Tale; jeg kom jo i al Beskedenhed, ikke som en anmasjende Anklager. I Talsens Løb ytrede hun imidlertid, at hun kun stod Gud og sin Samvittighed til Regnskab for, hvad hun havde gjort; maaste var dette en indirekte Tilstaelse. — Hun ved nu, at De vil bede Deres Moder sende næste Brev under min Adresse“.

„Na, tusind Tak!“

Saa kunde jeg da haabe at faa Brev igjen. Moder vilde vist tro, at vi vare paa Reiser, eller udlægge det paa en anden Maade, der ikke kom Sandheden nærmere; jeg havde aldrig meddelt hende min Mistanke.

Da min Pleiemoder og jeg mødtes ved Middagsbordet, saa hun alvorligt paa mig, men sagde Intet. „Har jeg fortjent dette af dig“, stod dog tydeligt at læse i hendes udtrykfulde Dine.

Et Par Dage før Konfirmationen fik

Jeg mit lille Brev fra den elskede Haand; hvor jeg kjendte de smaa travle, hjælpløse Bogstaver! jeg lyskede Brevet mange Gange, før jeg blev rolig nok til at læse det. O, hvor de milde, kjærlige Ord gjorde mig godt og husvaledede mig, og dog var det, som jeg ikke fik Nok, ikke blev fuldt tilfredsstillt. Den stille Fred, der aandede gjennem hver Linie, fandt ingen Gjenklang i mit urolige Sind. Hun længtes dog ikke efter mig, som jeg efter hende.

Erik havde besøgt dem dette Efteraar, stod der; han var nu anden Styrmand, saa flink, hæderlig og afholdt. Anne Grethe hilste sluttigt; hun var en stor, raff Pige. Moder kom sig ogsaa godt; det lyskede jo paa alle Kanter; man maatte ikke være utaknemmelig mod den naadige Gud, men stjerne paa hans Gaver, havde han end taget det Bedste fra En for en Tid. — Mente hun mig? o, nei, det var naturligtvis Fader.

Min Pleiefaders Helbred blev daarlighenad Foraaaret; Lægen foreslog en Rejse, og da Dndet tiltog, indvilgede han omsider. Det var haardt at forlade det regelmæssige Liv og alle de tilvante Bekkemmelseheder, men det var endnu haardere, ikke at kunne nyde godt af nogen Ting paa Grund af Ildebefindende og Misstemning. Et Forsøg maatte vel gjøres; med Penge kunde man jo saa det nogenlunde, som man ønskede, paa ethvert Sted; desuden vilde det være Barnet.

Denne sidste Bevæggrund var ikke den svageste. Min Pleiefader havde vænnet sig til mig og holdt af mig; han havde Tillid til min Karakter — saadan som han tænkte sig den, thi han kjendte mig kun lidet — og fandt Behag i mit Ydre. Det morede ham at forære mig Kostbarheder og staafe mig Fornøielser. Egentlig Lyst til Rejsen havde jeg dog ikke,

men jeg var paa ethvert andet Sted hellere end i Hjemmet, hvor Forholdet blev mere og mere uudholdeligt for min Følelse. Der maatte gjøres Et eller Andet, jeg maatte tage mit Parti, hvorledes — det kunde jeg endnu ikke indse, men det maatte udfindes. Og saa brød jeg mit stakkels Hoved med de taabeligste, mest udførlige Planer. Rejsen var ligesom en Udsættelse. Den staaer underlig taaget for min Grindring. Hvad nytter det at se Alverdens Herlighed, naar det lette, glade Sind og det aabne modtagelige Die mangler. Bjerge og Floder, Pragtbygninger og Ruiner, Malerisamlinger og Museer vakte samme lunkne, ligegyldige Beundring. Kun naar vi kom til Søstæder, og jeg saa den frie Strand, slog mit Hjerte raskere: Om jeg nu traf Erik her! og mit Die ledte i Masteskoven efter det røde Dannebrog.

Det var vistnok en meget naragtig Tanke; jeg fortalte mig det ogsaa selv, men Haabet kom dog igjen, hver Gang jeg saa de klare Bølger spille i Solen, og Haabet narrede ikke, det gik i Opfyldelse, uventet og forunderligt som i et Eventyr.

Det var en smilende August-Eftermiddag; paa Tilbageveien fra Rom opholdt vi os et Par Dage i Nizza, og havde netop besøgt nogle Butiker og gjort forskjellige Indkjøb. Der var stærkt Trængsel paa Veien til Hotellet; jeg var ganske fortunlet af de mange forskellige Lyde, det blændende Sollys og alle de brogede Dragter.

„Tag Jer iagt, tag Jer dog iagt!“ lod det pludselig tæt ved os, i det gode gamle danske Sprog. I det Samme blev en halt, krumboiet Morlille, der stod lige foran et Par vældige Heste, revet bort og sat tilside som en Duffe. Hun knæede, gestikulerede og takkede sin Redningsmand. Han forstod hende vist

ikke, thi han rystede paa Hovedet, lo, nikkede og gav hende tilsidst en Solpenge. Det var en hoi, rank ung Mand i pyn- telig Somandsdragt med klare blaa Dine og lysebrune Krøller; det solbrændte Ansigt straaede af ungdommelig Mun- terhed. Der var Noget i Stemmen og den friske latter, som siebliffelig slog mig. Tænk — om det var Erik! o ja, jeg kjendte det freidige, forstandige, og dog saa trostydige Udtryk.

„Vær rolig, Cecilie, du ryster jo. Der stede ingen Ulykke; se, hvor raff den Gamle humper afsted ved sin Stof“.

De havde Jinet mærket, og nu var han ogsaa borte i Stimlen, hvad skulde jeg gjøre!

I Hotellet havde vi truffet en Ung- domsbejndt af min Pleiefader, en af- gaaet Soofficer, der ogsaa reiste for Hel- breden. Han sad i vor Leilighed, ryggede sin Cigar og ventende paa os. — Skulde jeg henvende mig til ham? Det lod jo til at være en venlig, velvillig gammel Herre.

Da han gik, fulgte jeg ham ud.

„Er her mange danske Skibe i Hav- nen, Kaptein Tang?“

„Ikke saa saa for Diebliffet“.

Jeg fortalte om det flygtige Møde paa Gaden, og bad ham indstændigt op- søge min Broder. Erik Jensen, anden Styrmand, Skibets Navn vidste jeg ikke, men stode paa ham.

„Jngen Undskyldninger! jeg vilde gjøre Mere, for at tjene min unge Ven- inde. — Var det ham, bringer jeg ham med imorgen.“

Hvor jeg var urolig og spændt hele den Aften og næste Formiddag.

Hvad vilde de sige, naar han kom?

Henimod Middag indfandt Kapteinen sig; hans ellers saa joviale Ansigt var alvorligt og høitideligt.

„Der lagde sig uventede Hindringer

iveien for den Kommission, jeg skulde udrette. Det var en let Sag at finde den urge Mand — han er anden Styr- mand paa „Perlen“ og faar det bedste Lov af sine Foresatte — men det var en vanskelig Sag at overtale ham til at gaa herhen. Han havde en god Hufommelse, sagde han, og var en Gang i Kjøben- havn bleven vist Døren, hogstavelig vist Døren, da han vilde besøge sin Søster. — Paa mit Ansvar fulgte han imidler- tid, og er her“. Kapteinen talte høit og lydeligt med Blikket fæstet paa mine Pleieforældre. Nu aabnede han Døren, og Erik traadte ind.

Han blev staaende tæt ved Indgangen med opreist Hoved; saaret Stolthed blusfede paa hans Kind.

„Erik, kjære, kjære Erik!“

Han saa halv overrasket, halv forlegen ud, da jeg greb begge hans Hænder — de vare saa store, saa brune og haarde — og førte ham hen til et Vindu.

„Se dog paa mig, Erik, nei rigtigt! — Kan du slet ikke kjende mig igjen? jeg kjendte dig strax. — Vi holdt dog saa meget af hinanden før; har du rent glemt din lille Søster?“

„Du er saa forandret, Sidjel, jeg kan ikke forstaa, at det virkelig er dig“. Han dreiede sin Hat, som om han længtes efter at gaa.

„Fortæl mig lidt om Moder; Du har jo været hjemme, hvordan har hun det?“

„Nu gaar det bedre; Faders Død var jo et svært Knæk, og jeg troede aldrig, hun skulde forvinde det, men sidst jeg var hjemme, var det dog vor gamle Moder igjen“.

Min Pleiefader, der havde siddet maals- løs, nærmede sig i det Samme, blodrød af Harmen.

„Kan det nu ikke være nok“, spurgte han skarpt.

„Jeg kom ikke ufaldet!“ Erik rev sin Haand fra mig, hans Die lignede.

„De kom paa mit Ord, min Dreng“, den gamle Kaptein saa ogsaa ophidset ud, „og den, der fornærmer Dem, fornærmer mig. Enhver Søster kan være stolt af saadan en Broder, skulde jeg mene. — De gjør Flaget Vre, min Gut“, han slog ham haardt paa Skulderen, „og en større Ros kjender jeg ikke. Ja, gaa kun, en brav Karl venter ikke, til man kaster ham ned ad Trappen.“

„Men, Erik, sig mig dog Farvel!“

Han vendte sig, saa et Dieblik paa mig, og sagde saa pludselig med al sin gamle Hjertelighed:

„Farvel, Sidse, og Gud velsigne dig for din trofaste Kjærlighed.“

Døren var neppe lukket, før min Pleiefader brød ud: „Hvad er dette? hvad skal det betyde? hvor turde du vove?“

Min Pleiemoder var bleg og forskædet; hun frngtede den Bredde, der svævede over mit Hoved, altfor meget, til selv at være vred. Hvad mig angaar, var jeg forunderlig rolig, ligesom styrket.

„Hvorfor bad du os ikke om Tilladelse? naa, saa svar dog!“

„Hvorfor fik jeg ikke min Broder at se, da han vilde besøge mig i Kjøbenhavn? den samme Grund havde vistnok gjort sig gjældende her“.

„Jeg tror virkelig, at Pigen har mistet sin Forstand, vil du trodse mig?“

„O, nei, ikke trodse, jeg handlede, som Naturens Stemme hød. Den lader sig ikke saadan tvæle; jo mere den undertrykkes, desto høiere raaber den indvendig.“

Det lettede mig at tale aabent og uforbeholdent og lade dem ane, hvad der boede i mig og engang maatte komme til Udbrud.

Min Pleiefader var kold og uvenlig i flere Dage; det ærgrede ham ogsaa, at

Kapteinen tog Sagen saa alvorligt og holdt sig fra os.

Da vi kom hjem til den gamle Bolig paa Strandveien, og det gamle Liv begyndte, faldt Modløsheden trykkende over mig; hvor var der dog en Udvei?

Sidst i September fik min Pleiemoder Besøg af en ældre Halvsøster, der var gift med en Herremand i Jylland. Det var en temmelig liden, noget fyldig Kone med klare, forstandige Dine og en hjertelig Stemme; der var en vis Djærthed, som dog aldrig blev ukvindelig, i hendes Væsen.

Tante Julie havde neppe været en Time imellem os, før hun vidste, at Forholdet ikke var det ønskeligste. Hver Gang hendes Blik hvilede paa mig, havde det noget Jagttagende, jeg vil næsten kalde det Undersøgende, Nysgjerrigt passer ikke.

En Aften sad vi alene i Havestuen; jeg havde, efter Pleiefaders Opfordring, vist hende alle mine Smykker og Kostbarheder og pakkede dem nu ned igjen.

„Hvem der dog kunde blive klog paa dig, Cecilie“, sagde hun pludseligt; „saadanne Herligheder pleie unge Piger dog at betragte med lidt Fornoielse, men du ser formelig paa dem med Misghag. — Der er et Udtryk i dette lille Barneansigt, som jeg ikke forstaaer, Noget, der ikke er rigtig ungt og sundt. Naar vi sidde samlede i Dagligstuen om det runde Bord, forekommer det mig altid, som om du sad ganske ene for dig selv med Tanker og Interesser, som Ingen har Ide om. — Men maaste er du ikke frist?“

„Caroline“, vedblev hun, henvendt til min Pleiemoder, der kom ind i det Samme, „jeg finder, at Cecilie ser daarlignende ud, og har stor Lyst til at tage hende hjem og prøve, om hun ikke kan blive ligesaa rødfindet og lattermild, som mine egne Pigeboern. Hvad siger du, og hvad siger hun selv?“

„Seg vil gjerne“, svarede jeg næsten aandeløs; her var Udveien, endelig!

„Vi ere jo lige komne hjem fra den lange Reise; jeg tænker, Cecilie trænger allermost til Ro. For os vil det ogsaa blive frygtelig tomt, naar hun tager bort, — men, dersom hun virkelig ønsker —“

„Ja vist ønsker hun, og jeg ogsaa. Blot i nogle faa Uger, den Adskillelse kan du nok udholde“.

Min Pleiemoder saa stuffet ud, men hun taug, og der blev næste Dag truffet Forberedelser til min Afreise. Hjertet sank i mig, da jeg saa, hvor omhyggeligt og hjærligt hun sørgede for Alt; tilsidst gav hun mig en velsorhnet Brevtafte og Pengepung.

Skulde jeg nu, utaknemmelig og trosløs, svige denne Tillid og bruge deres egne Midler til det af Alt, der var dem mest imod? — der var en skrækkelig Strid i min Sjæl.

Sidste Nat laa Tante Julie og jeg i Byen; hun var i Berlehumor, og stilledrede med Liv og Glæde sit Hjem og sin Børneskole.

„Men du hører jo ikke et Ord, Cecilie! — Hvad i al Verden pønser BARNET paa! man kan blive angst og bange ved at se dig!“

Jeg kunde ikke holde det ud længer, men aabnede mit Hjerte for hende.

„Nu ved du Alt! hav Barmhertighed, Tante Julie! jeg maa besøge mit Hjem og se Moder, ellers gaar jeg tilgrunde“.

„Hvad er dog dette? og jeg, som troede, du stod ganske ene i Verden. Jeg er selv Moder, Cecilie, og jeg er ingen Sten, der kan sige Nei, skjønt det er et frygteligt Forræderi mod min Søster, som har betroet dig til mig. To Betingelser vil jeg dog stille: den ene, at Caroline snart skal indvies i Alt, den anden, at du kun maa blive en Nat i Hjemmet;

jeg følger dig naturligtvis selv. — Alt, hvad vilde min Mand sige, dersom han vidste, hvad jeg staar i Begreb med at gjøre, dersom han kunde se os reise sydpaa, istedetfor mod Nord. — Du skal ikke takke mig, lille Staffel, ikke heller glæde dig altfor meget, jeg er bange for, det ender med en Skuffelse. Du kommer tilbage til Barndomshjemmet som en Anden, med andre Vine og en anden Opfattelse, en forfinet Smag og en udviklet Forstand; mange Ting ville berøre dig ubehageligt og støde dig, det kan ikke være andet. — Du ryster paa Hovedet og tror mig ikke; jo, desværre, jeg faar nok Ret. — Godnat, Barn; saa ville vi da i Guds Naavn dele Ansvarer med hinanden“.

Solen skinnede venligt paa det gulagtige Efteraarssløv og de smaa lave Huse i Elleby, da vi næste Eftermiddag rullede derind. Tante Julie blev i Gjestgivergaardens, medens jeg gik til Hjemmet.

Hvor jeg var forunderlig tilmode; det var, som mit Hjerte skulde briste baade af Glæde og Sorg.

Der kom Kjøbmandens sorte Pudel og snusede hen til mig; kjendte den mig? Bagerens Duer sloi skræmte i Beiret; Glarmesteren, der hinkede affted med sin tunge Kasse, hilste ærbødigt; den store, stærke Smed stod med forslagte Arme i Døren og stirrede efter mig. Inde fra Skolen lod den velbekendte Summen og Surren; jeg kunde se en hel Råd smaa boiede Hoveder og Skolemesters Rng med den hjemmegjorte Trakke. Mon Anne Grethe var derinde? o ja, naturligtvis. — Bag den lille Galustjærm ved Veikanten lod en ensformig Piffen af Stenhuggerens Hammer; Vor Herre bevare den arme Mand's Vine! en barbenet Dreng sad oppe paa Grøften og sløtede;

han havde bestemt bragt sin Fader Mellemmanden.

Hvor Fortiden dog reiste sig for hvert Trin, jeg kom frem! nu dreiede Veien, der laa Granplantagen, og der det lille Hus med Guldet paa Ruderne. — Men boede de der endnu? jeg havde ikke tænkt derpaa, maaske vare de flyttede; dog nei, jeg kjendte det rødpriffede Tøi i de smaa korte Gardiner; det havde været Anne Grethes Døbefjole. Døren var aflaaet; altsaa var der Ingen hjemme; det var næsten en Lettelse. Mon Nøglen laa skjult, hvor den pleiede? jo, ganske rigtig.

Det regelmæssige Slag af Bøven lod fra den anden Veilighed; blot gamle Maren ikke fik mig at se; jeg krøb i Ly bag Brønden. Der var gaaet sex Aar, siden jeg stod her sidst og saa Lyset skinne ud til mig, sex lange, lange Aar.

Men hvad var det for en munter Sang, og hvad var det for en Klapren af smaa Træsto, halv Gang, halv Dands? En liden Pige med Table og Skolepose kom springende hen imod mig.

„Moder er ikke hjemme, men hun kommer vist strax, maaske De vil gaa ind“. Hun aabnede Døren, som om jeg var ventet. Saa stod jeg da igjen i den lille lave Stue; der lagde sig som en Taage for mine Dine.

„Vil De ikke sidde ned?“ Det paa en Gang undseelige og frimodige Barneansigt vendte sig op imod mig.

„Jeg er rigtigt nok bange, Moder ikke kan, for Præstens Fru og Værerinden, og Fruen og alle Frostenerne paa Elleborg ville have Høergarustjoler; Koffen staar aldrig stille — Moder er nu omme paa Gaarden efter Uld, men kommer vist strax.“

„Hvor gammel er du?“ Jeg traf hende nærmere og kyssede hende.

„Ditte Aar“.

„Er I flere Søskende?“

„Aa ja, jeg har en stor Broder, der er Styrmænd; vi fik ham ifjor, her er han“. Hun hentede med kjendelig Stoltthed et Billede af Erik, der hang over Dragkisten midt imellem de gamle Skilderier, jeg saa tidt havde stirret paa i Barndommen: Ruth med sin boiede Ryg, og Hamborg, omspændt af de rødsomme Flamme, hvorfra forskrækkede Israelliter styrkede ud.

„Har du ingen Søstre?“

„Jo en“.

„Er hun hjemme?“

„Nei“. Anne Grethe saa tilbageholdende ud; hun havde ingen Lyft til at give yderligere Forklaring. — Der stod Koffen med sit Sidehjul, sit store Hoved og sin lille Bødestaal; der laa Karderne, og der hang Uhret; alt det kjendte jeg; det lille rødmaalede Hjornestab var derimod nyt, ligesom to af Stolene. Sengene havde ogsaa faaet nyt Omhæng; det Hele saa mere velhavende, næsten lidt pynteligt ud.

„Der er Moder, jeg kan høre Trillebøren“.

Ja, der kom hun, nok saa trøstigt trillende Børen, med en uhyre Udsæk paa, foran sig.

„Mor, her er en Dame, der vil tale med dig“, meldte Anne Grethe.

„En Dame?“ Moder traadte ind. „Ak Gud, det er jo Sidsel!“ Hun kjendte mig strax. Hvilken Glæde og Overræstelse, Sidsel! — men græd dog ikke saadan, Barn, ikke saadan, jeg bliver ganske angst“.

„Aa Moder, det gjør saa godt, det er, som om jeg fandt mig selv igjen, din lille Pige fra før, lad mig endelig græde“.

Anne Grethe traf sig tilbage og betragtede mig forundret og spørgende. Moder rystede paa Hovedet.

„Nei, det kan ikke gaa an, Sidsel, hold

op, Barn, for Guds Skyld, hold op! — Skulle vi ikke gaa sammen til Faders Grav? Du vil komme til dig selv i Lufften; og naar vi gaa gjennem Plan-tagen, og saa bagom Byen, møde vi Jungen“.

Saa fulgtes vi da ad, Moder i sin tarvelige, hjemmegjorte Dragt med et li-det Tørklæde knyttet under Hagen, jeg i Sille og Peltsværk. O, hvor jeg følte mig liben og ydmyg, og hvor al min Smule Kundskab svandt ind til mindre end Intet. Kænset og lutret var hun kommen ud af Prøvelsernes store, alvor-lige Skole; al Overvægten var paa hen-des Side. Og jeg skristede, og fordulgte Intet; Fornærmelserne mod hende selv, de tilbageholdte Breve, Alt kom frem. Hun hørte stille og hjertegreben paa mig; jeg læste veyrelvis Mishag og Medliden-hed i hendes Mine.

„Den stakkels unge Frue, hun elsker dig dog saa hoit, det faar jeg ud af Alt, og du har kun lønnet hende slet for al hendes Godhed. At saadan en Dame har lidt Skrak for Fattigfolk og deres Tøi, er saa rimeligt; hun kjender vel mest til de Daarlige af os med deres Tiggeri og Urenlighed. Fruen har jo heller ikke sagt Noget, for at nedsette dine Forældre hos dig; hvad man lurer sig til, tør man jo ikke regne. — Havde du været rigtig kjærlig, og var bleven for Fruen, hvad hun ønskede, var Fortrolig-heden nok kommen af sig selv, og saa kunde du have lagt et godt Ord ind for din Moder. — Men du var jo saadant et Barn, Sidsel, Vor Herre vil ikke gaa irette med dig, naar du nu fatter et andet Sind.“

Et andet Sind! — det gif som en frisk Lustning gjennem min Sjæl, o Herre Gud i Himlen, lær mig at fatte et andet Sind!

Der var Kirkegaarden med sin hvide

Mur og sin lille Laage med den tunge Bægt, der holdt saa haardt igjen, dog ikke fuldt saa haardt som før, eller saa det i, at min Arm var bleven kraftigere.

„Her er Faders Grav; — Gud glæde hans Sjæl i Himmerige! — Vi har faaet en Bænk under Hængeassen; naar Træet først vører rigtigt til, vil her blive deiligt. Blomsterne have allerede lidt af Rimen, ser jeg, men i Sommer kan du tro, vi havde det pent. — Kom nu herhen, Sidsel, her ligger den lille Julie. Den Grav passer jeg altid; Noget vilde jeg dog ogsaa gjøre for Alt, hvad der blev gjort for dig. — Na, Sidsel, nu kommer den Graad igjen!“

„Det er ikke af Sorg, jeg græder, Mo-der, nei, af inderlig Glæde. Jeg ærer, elsker og velsigner dig for Alt, ogsaa for dette. — Mit Blik er nu vendt indad, og jeg ser kun en Skyldig: mig selv, men føler tillige, at Vor Herres Naade er stor.“

Saa gif vi da hjem i Halvmørket; Granerne susede over vore Hoveder; vi gif ganske tause, men Moder holdt min Haand i sin.

Alt det Vitre og Haarde, der saa længe havde ligget paa Bunden af Hjertet og tynget det ned, var pludselig smeltet; jeg var som frigjort, som nyfødt. O, hvor jeg aandede let og fuldt, og hvor der var Fred i mit Hjerte og Sind!

Og jeg tænkte paa min Pleiemoder og de tusinde Bøviser paa Omhed, hun havde givet mig. Hvor hendes Liv dog egentlig var ensomt og sørgeligt; hvor hun blev lidet forstaaet. Det var, som hendes Skikkelse reiste sig og saa paa mig med de underlig bedende Dine, som jeg kjendte saa godt, men som jeg pleiede at afvise med kolde Blikke. I Fremtiden skulde det blive anderledes! selv her, ved Moders Side, længtes jeg efter hende.

Aftenstjernen stod over det lille Hus,

da vi kom til Ledet; Lyset fra de smaa Binduer faldt venligt henad Veien; inde i Kjøkkenet surrede Kjædlen over en lystig Fld. Anne Grethe havde dækket Bordet; der var baade Smør og Fedt, et stort friskt Rugbrød og en Skaal Syltemælk.

„Vi have det saa godt“, sagde Moder, „som man kun vil ønske; Vor Herre har rigtig lagt sin Velsignelse i mit Spind, og saa ved Erik jo ikke Alt det, han vil gjøre for Moder. — Den første Tid, vi ikke havde Fader til at sørge for os, saa det jo sort ud, og mangen Gang vidste jeg ikke, hvor Brodet skulde komme fra til næste Dag, men det kom dog, vi gik mætte i Seng hver Aften; den kjære Gud saa ned til Enken og de Faderløse.“

Anne Grethe holdt sig i Frastand; hun var lidt sty og forlegen, men skottede dog venligt til den store Søster.

„Det er forunderligt, at Anne Grethe ikke har sine Smilehuller mere“, sagde jeg til Moder, „da hun var liden, havde hun tre; de vare saa yndige, jeg kysjede dem altid. — Kom herhen, og lad mig se, om der slet ikke er Spor af dem. — O, jo, der ere de alle, de to store og det lille ved Diet.“ Jeg kysjede det søde lille Ansigt; det var saa fornuftigt i al sin Barnlighed; hun var jo allerede Moders Fortrolige og høire Haand.

Først sent ud paa Aftenen gik vi til No. Min lille Søster, — der laa tilidsfuldt i min Arm, som i de gode gamle Dage — sov strax. Jeg bad mit Fader vor med Tak og Taarer, og slumrede saa ind; der var en Fred i den lille Stue som i en Kirke.

Næste Morgen hjalp Anne Grethe mig med Paaaklædningen. Først mønstrede og beundrede hun mit Tøi, saa mønstrede og beundrede hun mig selv.

„Na, Mor, se hende!“

Senere gik den Lille til Brønden efter Vand; jeg løb efter hende og tog Spanden fra hende.

„Bliv lidt, Anne Grethe, den Kunst forstaar jeg ogsaa“.

Dog medens hun sfreg, at det ikke kunde gaa an, og holdt paa mit Tøi, og medens Moder raabte leende fra Vinduet: „Lad dog være, Sidsel, lad dog være“, lod jeg Spanden rutsche ned, og trak den saa rask op igjen.

Hvor den haarde Snurren af Binden med den rustne Kjæde dog lod bekjendt og fornoieligt.

Opad Formiddagen kom Tante Julie; i Overmaalet af min Glæde havde jeg næsten glemt hende. Hun blev staaende i Døren; det kloge, opmærksomme Nie vandrede Stuen rundt, derpaa døde det ved Moder.

„Na, det er vel den Dame, der fulgte Sidsel. — Vi kunne aldrig takke Dem nok for den store Godhed og Kjærlighed. Saadan en Glæde, at se sit Barn igjen efter sex lange Aar. — Der er kun Et, som tynger mig, at Fruen ikke ved det.“

„Det har ogsaa thyngt mig,“ svarede Tante Julie, og hendes freidige Stemme lod ganske blød, „ja, jeg har været nær ved at fortryde det. Men naar jeg ser dette lille Hjem og Dem, og fremfor Alt Cecilies eget straalende Ansigt, fortryder jeg det ikke mere, nei, jeg vilde endogsaa døie endnu saadan en Nat til, sjønt den var rædsom. Jeg gik naturligvis ikke tilfængs i det Uhyre af en Alkove, men sad oppe i den fedtede Sopha og talte Pletterne paa Tapetet.“

„Hvor her er hyggeligt“, vedblev hun, og saa sig om med Velbehag, „det er jo en rigtig liden Monsterstue; intetsteds mindste Støvgran, Fld og Renlighed taler fra hver Krog. — Men jeg vil ikke forstyrre Dem, De skal have Deres Sidsel — det Navn holder jeg ti Gange

mere af, end af Cecilie — for Dem selv, saalænge som muligt. Vognen er bestilt til Kloffen tre; jeg turde ikke udsætte det længere. — Gud velsigne Dem, Farvel!”

Hun trykkede Moders Haand, nikkede hjærtligt til mig, og gif saa ilksomt bort;

Kloffen tolv spiste vi Middagsmad sammen; jeg kjendte Fader, Potter og Pander. „Det lever Altsammen endnu, Moder!”

„Den, der selv vasser af, kan nok beholde sit Husgeraad, Barn; men det ser jo galt ud med Ste; du har vel rent glemt at spise med Træsse, Sidsel? — her er ellers din gamle.”

Moder aabnede Dragkisten og viklede min lille gule Ste ud af et Stykke rødt Papir; den havde været gjemt som en Grindring. Fader havde selv skaaret mit Navn paa Skafet og ridset en Blomst under det. —

„Farvel, Moder, min egen elskede Moder, jeg kommer nok snart igjen, paa længere Tid, med fuld Tilladelse. — Na, Moder, jeg er slet ikke bedrøvet.”

„Det er jeg ikke heller, Sidsel; Vor Herre ledsage dig paa alle dine Veie!”

Saa hørte Tante Julie og jeg den Eftermiddag og hele næste Dag. Jeg sad i mit stille Sind og onskede, jeg kunde tage lige hjem; Hensigten med Reisen var jo opnaaet, men det gif naturligvis ikke an.

Dpholdet paa Herregaarden staar paa en Gang forvirret og fornøieligt for min Grindring: Den gamle røde Gaard med sine store, hyggelige, velopvarmede Berelser; Haven med de utallige Frugttræer, hvor der blev samlet op og plukket ned fra Morgen til Aften. Der var en Knækken Nadder og en Spisen Pærer, som jeg ikke kan beskrive. Tante Julie, hendes Mand og alle syv Børn kappedes om at overøse den Fremmede med Vel-

villie, jeg blev formelig baaret paa Hænderne, men Længslen stod alligevel til Hjemmet.

Om trent otte Dage efter vor Ankomst, fik jeg Brev fra min Pleiemoder. Fader havde faaet sin Podagra igjen og var ualmindelig lidende; ellers stod Alt ved det Gamle.

„Jeg tror det er bedst, at jeg reiser.”

„Det tror jeg med, Barn”, Tante Julie omfavnede mig varmt, „du har dog ingen No paa dig, mærker jeg nok. — Men næste Aar maa J komme, begge To, og blive en ordentlig Tid.”

Før ikke at forstrække, meldte jeg strax med et Par Ord, at jeg vilde komme, og reiste selv Dagen efter.

Mit Hjerte strømmede næsten over af Glæde og Tak, da jeg betraadte Træskelen til Hjemmet. Alt skulde nu blive godt; jeg vidste det, jeg følte det, der var ikke Snygge af Tvivl i min Sjæl.

Min Pleiemoder tog selv imod mig.

„Du har misforstaaet mit Brev”, sagde hun, „der er ingen Grund til Frygt. Det var ikke min Hensigt at kalde dig tilbage.”

„Egentlig troede jeg heller ikke, det var saa slemt; Tante Julie havde ikke gaanske Aret, naar hun beskyldte mig for at bruge Faders Sygdom som et Paa-skud til at komme hjem.”

„Var Du da ikke tilfreds med Dpholdet?”

„D, jo, men jeg længtes.”

„Saa Du længtes efter Hjemmet?”

„Efter dig, Moder.” Før første Gang brugte jeg dette hellige Navn til hende selv, for første Gang hjærtgednede jeg hende uopfordret. Hun saa forundret paa mig, spørgende og uvis.

Min Pleiefader var høist tilfredsstillet.

„Saa den Lille fik Hjemve”, sagde han leende, „hvem skulde have troet det. — At du har været savnet her, og at Ti-

merne have været uhyre lange for os Gamle, behøver jeg vil ikke at fortælle. Tag Blads, og lad mig saa høre lidt fra Sydernes Land. Gaar Onkel Hans endnu altid fra Morgen til Aften med de store Vandstovler og jager Wildbænder i Moserne? Lyffelige Mand!"

Medens jeg fortalte, sad min Pleiemoder ganske stille og lyttede; hendes Blik fulgte mig hele Aftenen, hvor jeg gik og stod.

"Cecilie", sagde hun endelig, da vi vare blevne ene, „hvad er dog dette? jeg kjender dig ikke igjen. — Der er en Glæde i din Stemme, i din Latter, ja, selv i din Gang; der er — der er noget saa Inderligt i dit Blik. Den korte Fraværelse kan ikke være Skyld heri; har Tante Julie ført dig til mig?"

"Ikke Tante Julie, en Anden har gjort det".

Jeg satte mig ved hendes Side, tog hendes Haand i min og aflagde en fuld- stændig Befjendelse. Først stiftede hun Farve og vilde trække Haanden bort, men jeg holdt godt fast og kysede den, til den laa rolig i min igjen. Da jeg fortalte om den lille Grav, brast hun i Graad og reiste sig.

"Det er gloende Kul paa mit Hoved, o Gud. — Nu maaler Du min Haardhed og Følesløshed med hendes Kjærlighed, jeg ved det, Cecilie! — De bade mig Alle saa indstændigt være bestemt,

og jeg troede jo ogsaa, i min egentjærlige Lyst til at have dig for mig selv, at det var bedst og klogeft. Alligevel have disse Breve voldt mig mange Bekymringer; tilintetgjøre dem vilde jeg ikke; de ligger alle i min Sekretair. — Jeg skal hente dem."

Hun kom med en hel liden Pakke, der var ellers.

"O, læs dem", bad jeg.

"Er det værd, der kunde dog maasse staa Noget."

"Nei det gjør der ikke; du maa læse dem, Moder, det er en Vresoppreisning."

Saa brød hun da Seglene og læste dem, et efter et.

"O, Cecilie, jeg er saa overvældet, saa ydmyget; bestandig træffer jeg mit eget Navn i Forbindelse med hjærlige Formaninger til dig. — Havde du læst disse Breve, var Forholdet mellem os blevet bedre, det er umuligt andet. Saa har jeg da selv, i min forblindede Stolthed, stærkt Trøsten ude. Ethvert af disse simple, enfoldige Ord taler din Moders Sag med uimodstaelig Kraft."

Hun tog Brevene og lagde dem sammen, saa varsomt, saa erbødigt; det sidste trykkede hun til sine Læber.

"Min hele Sjæl er gjennemtrængt af, hvad her staar", sagde hun, „læs Cecilie."

Dg jeg læste: „Herren er god, og hans Misfandthed varer evindeligt."

Photograf J. T. Kelf, Decorah, Iowa, vil sende et Photographi-Billede af Prof. Jacobsen af Størrelse omtrent som Portrættet i dette Nummer, for 35 Cents, et mindre et (Vifirkortformat) for 15 Cents. Man kan sende Stamps (helst 3-Cents Stamps) som Betaling. Man bør skrive direkte til Kelf og ikke til nogen Anden.

Fndhold: Prof. Jacob D. Jacobsen (med Portræt). — Familien Hellingdringen. — Sidjel.

E. MATHER,
JUSTICE OF THE PEACE,
NOTARY PUBLIC and COLLECTING AGENT.

Office over Spencers Harness Store - DECORAH, IOWA.

M. N. JOHNSON & BROTHER,
ATTORNEYS AT LAW,

M. N. Johnson,
NOTARY PUBLIC. }

DECORAH, IOWA.

DAN. NOBLE,
SADELMAGER,

handler med

Sadler, Svøber, Bidstler etc.

Decorah, - - - - Iowa.

RUTH BROTHERS,

DECORAH, IOWA,

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Kaffeovne samt Kobber- og Blitvarer, Gaardskredstaber og Verktøi, Bygningsmaterialier, saasom Binduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.

Kobber- og Blitvarer repareres. Tagrender forfærdiges til billige Priser.

P. H. WHALEN

handler med

Manufaktur- og Kolonialvarer,

Hatte og Huer, Stovler og Sko etc. etc.

Sydsiden af Water Street = = = = Decorah, Iowa.

J. T. RELF,
PHOTOGRAF,

handler med Rammer, Lister, Albums, Fløiels-Indfatninger, Siccroscop-Billeder etc.

Gamle Billeder kopieres.

Smaaobørn fotografæres ved den nye Methode langt hurtigere end før. ☞ Alle mine Negativbilleder retucheres af den anerkjendt dygtige Retuchør, Miss Emilie Christopher. Afslæg mig et Besøg. Mit Galleri er over Montgomerys Drugstore, Decorah, Iowa.

Norskt Hotel.

CHRISTIANIA HOUSE, tæt ved Washington St. Broen,
DECORAH, IOWA,

anbefales Rejsende af

Anders N. Hjorne.

☞ Gode Staldrum findes til Afbenyttelse.

PETER G JEMS,

Reisende Agent for

G. R. Montagues LaCrosse Steam Marble Works,

tegner Abonnement paa „For Hjemmet“. De, som tegne sig paa hans Liste, kunne betale Kontingenten til ham.

Ældre Bind af „For Hjemmet“.

11te og 12te Bind (1876 I og II), 13de og 14de Bind (1877, I og II), og 17de Bind (1879 I.) er udsolgt.

15de Bind (1878, I.) indeholdende 1ste Halvdel af den interessante Skildring „Philip Ashton eller den nye Robinson“, „Martyren i St. Andrews“, „Jacob Flints Reise“, „Arktimedes“, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00

16de Bind (1878, II.) indeholdende sidste Halvdel af Fortællingen „Philip Ashton“, „Elisabeth“, en dansk Fortælling, „Stanleys Reise paa Kongofloden“, „Skovstjernen“ (Missionær Fjellstedts Ungdomshistorie) og meget andet interessant Læsestof, sendes portofrit for \$1.00; begge disse Bind for \$2.00

18de Bind, se 2den Side af Omslaget.

19de Bind, indeholdende blandt Andet „En ung Piges Historie“ og Misdignsberetningen „Sej-Var blandt de røde Indianere“, portofrit for \$1.00.

20de Bind, indeholdende den ualmindelig interessante og lærerige Rejsefildring „Nordvest-Passagens Opdagelse“ foruden meget andet udvalgt Læsestof, portofrit for \$1.00; alle 5 Bind for \$4.00.

☞ Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør 384 store Oktavsider, Titellad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: A. Thronsfen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

To Søstre, en Fortælling fra en norsk Fjeldbygd (4 Hefter af „For Hjemmet“) portofrit for 25 Cts.

Adresse: A. Thronsfen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

For 10 Cents sendes portofrit et Hefte, indeholdende

„To ældgamle Sange fornhyede“,

nemlig **Solvtalvisen** og **Den gyldne ABC** 8 for 50 Cts., 20 for \$1.00, 100 for \$3.50. Adresse: A. Thronsfen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

RUDOLPH & SON, Apothekere og Boghandlere,

Decorah, Iowa.

Lægemidler tilberedes samvittighedsfuldt efter Lægers Recepter.

Iver Larsen
følger udelukkende for Kontant og handler med
DRYGOODS, NOTIONS,
Færdiggjorte Klæder,
Hatte, Huer, Støvler, Sko, Kolonialvarer, etc. etc.
Steyers Bygning ved Siden af Winnesheit House.
Decorah - - Iowa.

A. C. Smith, M D.,
Dien- og Dre-Læge.
Decorah - - Iowa.

Philip Ashton eller den nye Robinson,
Martyren i St. Andrews, Jacob Flints Reise, Elisabeth, en dansk Fortælling,
Skovstjernen (Missionær Fjeldstedts Ungdomshistorie) — alle disse og flere
mindre Fortællinger samt meget andet interessant Læsestof findes i 9de Uar
gang (15de og 16de Bind, 24 Hefter) af „For Hjemmet“, der sendes porto-
frit til hvilken som helst Adresse i de For. Stater og Canada for \$2.00.
Adresse: R. Thronsdjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Ny Möbelhandel.
J. JACKWITZ.
DECORAH, IOWA.

Alle Slags Møbler, saavel simple som fine og elegante, sælges til Di-
ders billigste Priser. Reparationer udføres.
Ligklister havees paa Lager. Begravelser bejorges.

Rogle Rest-Exemplarer af
Socrates's Forivarstale ved Platon
samt Fortællingen „To Søstre“ (8 Hefter af „For Hjemmet“) sendes tilsam-
men portofrit for 35 Cents.
Adresse R. Thronsdjen, Decorah, Iowa.

E. P. Johnson,
ATTORNEY AT LAW,
Adams Block. **DECORAH, IOWA.**

Fem Bind af „For Hjemmet“,

nemlig 15de, 16de 18de, 19de og 20de.

(Uargangen 1878, sidste Bind af 1879, samt Uarg. 1880), hvilket til-
sammen udgjør 60 Hefter eller 1820 Sider med udvalgt og afbe-
gende Læsestof samt Titelblade og Registre, sendes portofrit for \$4.00.

Adresse: **A. Thronsen,**

Decorah, Iowa.

ST. OLAF'S SCHOOL,

En lutherisk Høiskole for Gutter og Piger,

Northfield, Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er
\$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedre) og for en Termin i Forhold. Kost billig.

Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

Th. N. Mohn, Northfield, Minn.

P. E. Haugen,

— Eier af —

Decorah Marble Works.

Water St. - - DECORAH, IOWA.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Winnesheit og Allamakee
Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Olmstead
Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige
Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at expedere alle Ordres
med kort Barseel. Jeg har fikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og
billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norste Stenhuggere, har Landsmænd den
Fordel, at de kan faa sin Inskription feikfri, hvilket er aldeles umuligt, hvor
man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret Dhr. Harvey Miller og
Julius Rosenheimer.

P. E. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive
mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og ieg skal da sende ham Teg-
ninger med vedføiet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar,
han udvælger, tilligemed Ordre og Inskription samt nærmest Feragt-Office.

P. E. Haugen.